

סוף משחק

כסף מלוכלך

ליסה רנה ג'ונס

"סוף משחק - היינו בטוחות שאנחנו יודעות מה יקרה -
אבל המשחק רק מתחיל..."

הוצאת א(ה)בית

ספרים נוספים מאת ליסה רנה ג'ונס

חוקים נוקשים

בקרת נזקים

מעשים מגונים

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת מאזן 'כסף מלוכלך' לחצי כאן

ליסה רנה ג'ונס

סוף משחק

ליסה רנה ג'ונס

סוף משחק

ספר רביעי בסדרת

כסף מלוכלך

מאנגלית : תם פררו

ליסה רנה ג'ונס

סוף משחק

Lisa Renee Jones
END GAME
A Dirty Money Novel: Book 4

עורכות ראשיות : גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עריכה : אמירה בנימיני נבו
עיצוב עטיפה : חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר : גרינהויז — הרצליה

Copyright 2017 © by Lisa Renee Jones
Published by arrangement with St. Martin's publishing group.
All Rights reserved

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ט
© 2019 כל הזכויות שמורות

מסת"ב : 978-965-7029-299

All rights reserved

Printed in Israel 2019

לקוראים שלי:

תודה על שיצאתם איתי למסע הזה ואהבתם את הסיפור של שיין
ואמילי יותר משאי-פעם יכולתי לקוות!

נשיקות,

ליסה

קוראים יקרים,

שוב הגיע הזמן. הזמן שאני שונאת וחרדה מפניו, אבל גם ממש נהנית ממנו. אתם סוף-סוף זוכים לקרוא את הפרק האחרון בסיפורם של שיין ואמילי... לעת עתה. אני לא אוהבת להיפרד מהדמויות שלי, אבל אני משאירה אתכם עם הגרסה הנוכחית לסוף השמח שלהם. זה לא ספוילר! זה סיפור אהבה, ככלות הכול. אבל הדרך שהם עושים עד שהם מגיעים לסוף הזה... אתם פשוט תצטרכו להמשיך לקרוא כדי לגלות! הספר הזה ריגש אותי יותר משציפיתי. אתם יכולים לשאול את בעלי — הוא נכנס לחדר כמה פעמים ותפס אותי מתייפחת על הדמויות האלה, שהפכו לדמויות אהובות וחשובות בחיי. אני יודעת שהסוף של **מעשים מגונים** היה מותח וקורע-לב. ועל כך אני חבה לכם התנצלות נוספת! אבל זה היה הכרחי. אני אמנם זו שמנצחת על מקשי המקלדת, אבל הדמויות האלה מכתיבות את סיפוריהן בעצמן.

עצרו לרגע! ובבקשה תוודאו שקראתם את **חוקים נוקשים**, **בקרת נזקים ומעשים מגונים** (בסדר הזה) לפני שאתם ממשיכים לקרוא. אני עומדת לספק לכם תקציר של **מעשים מגונים**, מאחר שכבר חלף לא מעט זמן מאז שקראתם אותו ומאז שיצא לאור, והפסקאות הבאות מכילות ספוילרים לספרים הקודמים שיכינו אתכם **לסוף משחק**.

רק כדי לרענן את זיכרונכם: **מעשים מגונים** נפתח לאחר שדרק מאיים על אמילי בארוחת ערב משפחתית, שכללה אותו, את שיין, את ברנדון האב ואת מגי. האיום נאמר זמן לא רב לאחר שאדריאן דקר את דרק בכף ידו, מפני שגילה שהאחרון שיחד סוכן אף-בי-איי, ושהבולשת מרחרתת עתה סביב חברת ברנדון פארמה, שאליה הסתגן אדריאן כדי לסחור בסמים.

איומו הלא-מוסווה-במיוחד של דרק מזעזע את אמילי, אבל בסופו של

דבר היא עוטה את הקשיחות האופיינית לה וחוזרת לשולחן ארוחת הערב. ברנדון האב מכריז על טיפול ניסיוני חדש שעשוי להוביל להפוגה במחלת הסרטן שלו. הגילוי מפתיע את כולם, וברנדון האב קובע שמגי תצטרף אליו לשהות של שבועיים בגרמניה למשך הטיפול. בהיעדרו שיין יתפוס פיקוד על ברנדון יזמות, למורת רוחו של דרק.

בעקבות התפניות רבות-המשמעות שחלו במשחק המסוכן הזה, אמילי ושיין שבים לדירתם, ושם הם פוגשים את אדריאן מרטינה, שממתין להם ללא הזמנה או התרעה מוקדמת. ויש לו הצעה עסקית לשיין: הוא רוצה ששיין יעזור לו להדק את אחיזתו של קרטל מרטינה בברנדון פארמה, יניח לקרטל של אדריאן להשקיע בחברה ויכניס את הסם הלא-חוקי שמרטינה מפיץ ברחובות לניסוי תרופתי של מנהל המזון והתרופות, כדי שיהיה ניתן לשווק אותו באופן חוקי. שיין מסרב להצעה, כמובן, אבל אם ברצונו לחלץ את כולם מהמצב הזה בעודם בחיים, עליו להשתמש בקלפים שבידיו בתבונה. אלא שמסקנה זאת לא מוצאת חן בעיני אמילי. היא רוצה להרחיק את עצמה ואת שיין מקרטל הסמים ככל האפשר. לאחר שאדריאן עוזב, שיין מנהל ויכוח סוער עם אמילי לגבי קרטל מרטינה, ואז עוזב את הדירה כדי לדון באסטרטגיות עם סת' וניק. הם קובעים שאמילי זקוקה לאבטחה, היות שאדריאן דקר את דרק, והמתח מתגבר כשהם עומדים לעשות צעד שיוציא את הקרטל מבי-פי (חברת ברנדון פארמה). הם גם מגלים שטד, אחד מאנשיו של ניק, נעדר מאז שאדריאן ביקר את שיין. במהרה הם מגיעים למסקנה שמרטינה משתמש בטקטיקה שנועדה להפחיד את שיין ומשפחתו. למרבה הזעזוע, טד נשלח אליהם בקופסה במהלך מתקפה מזויפת על בניין המשרדים, שמגיעה לשיאה במפגן פומבי להחריד שנועד להגביר את רמות המתח בקרב מקורביו של שיין.

שיין מתמודד גם עם הגילוי שאמו ניהלה רומן עם מייק רוג'רס, אחד מבעלי המניות בברנדון יזמות ובעליה של קבוצת כדורסל מקצוענית. נוסף על כך הוא מגלה שמייק מנסה להשתלט על ברנדון יזמות, עובדה שרק מוסיפה חטא על פשע. שיין לא יכול להניח למייק או לאדריאן לגזול את המורשת המשפחתית שלו. לאחר שהוריהם עולים על מטוס לגרמניה,

דרך ושיין מבקרים את מייק רוג'רס, אך הוא תובע אותם בניסיון להשתלט על החברה, עתה לאחר שאביהם נסע, ולכאורה אינו כשיר לנהל אותה. אך בניגוד לכל הציפיות, דרך ושיין מאחדים כוחות כנגד אויביהם, מתכננים למכור את ברנדון פארמה (החטיבה הרווחית ביותר שלהם) ולהעביר את הבעלות בחברה מברנדון יזמות לידיו של מייק רוג'רס, אדם שלאדריאן לא תהיה כל בעיה לשלוט בו. לא רק זאת, הם מתכננים גם לעזור לקבוצת המשקיעים של אדריאן לרכוש את מרכז הספורט שבו משחקת הקבוצה של מייק, כדי להגביר עוד יותר את כוח ההשפעה של אדריאן על מייק. מהלך זה יפטור את ברנדון יזמות ממייק ומאדריאן באופן סופי.

במעשים מגונים זכינו להכיר את תרזה מרטינה — אחותו של אדריאן והמאהבת של דרך — יותר לעומק. היא חלוקה בדעתה באשר למה שעליה לעשות: היא אוהבת את דרך, אבל לא רוצה להיות הסיבה שבגינה אחיה יהרוג אותו. מה גם שרמון, אחד מאנשיו של אדריאן, מאוהב בה עד כדי אובססיביות, וגם עוקב אחרי אמילי בגלוי. בסופו של דבר, תרזה עוזבת את דרך לטובתו, ועזיבתה שוברת אותו.

כל אותו הזמן אמילי ושיין מתכננים להקים חטיבה חדשה לברנדון יזמות, שאותה לא יהיה ניתן להשחית — קו אופנה ואיפור — שתפצה ותתעלה על ההפסדים שייווצרו לאחר שברנדון פארמה תימכר למייק. אלא שלפני שהם מצליחים ליישם את התוכנית, רמון חוטף את דרך, שיכור ונסער בגלל תרזה, ואת אמילי, שנלכדת ברגע לא צפוי. רמון שמע את אדריאן מדבר על רצונו להפוך את עסקי הקרטל לחוקיים, ומאשים את שיין ואדריאן. הצעד לא מתאים כלל למניעים של רמון, ומסבך את האובססיה שלו לתרזה ולאהבתה לדרך. מצבו הנפשי מעורער מאוד, וכששיין מגיע להציל את דרך ואמילי, רמון ושיין יורים זה בזה, ושיין הורג את רמון. אקדחו של רמון היה מכוון לאמילי, אבל דרך זינק לחצוץ ביניהם כדי להציל אותה. ואלה הרגעים מורטי העצבים שחתמו את **מעשים מגונים**. זעקתו המיוסרת של שיין כשהוא רואה את אחיו, שסוף כל סוף שב אליו, ואת האישה שהוא אוהב בכל נפשו נופלים לרצפה, ושניהם מכוסים דם... זה בדיוק הרגע שפותח את **סוף משחק**...

חיבוקים ונשיקות,

ליסה

הדמויות

אמילי סטיבנס (27) — גיבורת הסדרה. מזכירתו החדשה של ברנדון האב. לאחר שהתקבלה לתפקיד, גילתה שהסטוץ שלה מהלילה הקודם הוא בעצם שיין ברנדון, בנו של הבוס שלה. לאמילי יש סודות, והיא בורחת ממשוהו. אבל שיין לא מניח לה לברוח ממנו. לכל אורך הספר **חוקים נוקשים**, השניים התקרבו והתרחקו פעם אחר פעם בגלל המשפחה שלו והסודות שלה.

שיין ברנדון (32) — גיבור הסדרה. שיין ברנדון הוא הכבשה השחורה במשפחתו. הילד הטוב. זה שמוכן לסכן הכול כדי לשחק בהגינות ולמנוע מאחיו להיכנס למיטה עם הקרטל של משפחת מרטינה ולהרוס את ברנדון יזמות — האימפריה המשפחתית. אבל שיין צועד על קרח דק בניסיונו לעצור את הירושה שלו מליפול לבור של שחיתות. נוסף על כל זה הוא מתמודד עם אמילי סטיבנס. אישה שפורצת את חומות ההגנה שלו ומחזירה לחייו תמימות שמסיחה את דעתו, אף שהוא אינו יכול להרשות זאת לעצמו. הוא רוצה וחש צורך להגן עליה, לכבוש אותה ולהיות ראוי לה. בזכותה הוא אדם טוב יותר, והיא דואגת ששתי רגליו יישארו על הקרקע. אבל יש לה סודות, ובסופו של דבר, היא עלולה לזרוע בחייו חורבן שהוא לא צפה כלל.

דרק ברנדון (37) — האח הגדול. הוא אמנם מבריק ונאה, אבל תאוות

הכוח שלו מובילה אותו לקבל החלטות פזיזות. בילדותם היו שיין והוא קרובים, אבל ברגע שהם התבגרו ושיין הצטרף לברנדון יזמות, הכול השתנה. דרק מיקד את כל מרצו בתפיסת השליטה באימפריה. הוא הכניס את התאגיד המשפחתי למיטה עם קרטל הסמים מרטינה, ושיין יעשה כל שבכוחו כדי לעצור את אחיו.

מגי ברנדון — אמא של שיין ודרק. למראית עין דומה שהיא התיידדה עם אמילי, אבל איננו יכולים להיות בטוחים מהם המניעים שלה במאבק שניטש בין בניה על השליטה בברנדון יזמות. נשואה לדייוויד ברנדון (ברנדון האב).

דייוויד ברנדון — ראש חברת ברנדון יזמות ומשפחת ברנדון. אביהם של דרק ושיין. בעלה של מגי. הוא גוסס מסרטן, אבל מעוניין להשאיר אחריו מורשת ולהישאר בראש ברנדון יזמות זמן ארוך ככל האפשר. הוא ממזר שדוחף את שיין ודרק בכל הכיוונים הלא נכונים. הוא אדם נרגן, קר-לב ונוקשה. הוא נהנה לצפות במאבק הכוחות בין בניו. זה מבדר אותו.

סת' קייג' (35) — יד ימינו של שיין. סוכן סי-איי-אי לשעבר. שיין גייס את סת' לשירותיו לאחר שעבד איתו במשרד עורכי דין בניו-יורק, וכעת הוא ממלא את תפקיד ראש מנגנון האבטחה בברנדון יזמות.

ג'סיקה (29) — העוזרת של שיין. העובדת הנאמנה שלו, שבאה בעקבותיו מניו-יורק והתחברה לאמילי כשזו החלה לעבוד כעוזרת של ברנדון האב. לעבודתה של ג'סיקה אין גבולות מוגדרים, והיא עוזרת לשיין בכול: מוצאת לו דירה חדשה, ואפילו שמה עין על ברנדון האב ועל דרק כששיין לא נמצא במשרד, ומעבירה לו פרטים על התרחשויות חשודות.

אריק נייט — חברו של שיין מהקולג', מנתח מבריק עם עקרונות מוסריים נוקשים. אחת ממטופלותיו של אריק סיפרה לו שברנדון פארמה (בי-פי), אחת מהחברות בברנדון יזמות, משווקת סם משפר-

ביצועים שאינו ניתן לאיתור בבדיקות דם, ושבעלה, שחקן בקבוצת בייסבול מקצוענית, נוטל אותו. אריק מספר על כך לשיין, ושיין מיד נוקט פעולה.

אדריאן מרטינה — בנו של רוברטו מרטינה, העומד בראש קרטל מקסיקני. אדריאן מנהל את העסקים בארצות הברית. יש לו מערכת יחסים כלשהי עם דרק ברנדון, שמהותה והיקפה עדיין לא ידועים. אחיה של תרזה מרטינה, ששוכבת עם דרק.

תרזה מרטינה — אחותו של אדריאן. שוכבת עם דרק. ממלצרת במסעדת מרטיניז קאסה.

רנדי — מאבטח בבניין שבו נמצאים משרדי ברנדון יזמות. אמילי ושיין מנהלים איתו שיחה על הטלפון הנייד שאמילי איבדה. הוא מעדכן את שיין במעשיו של דייוויד ברנדון.

מייק רוג'רס — חבר מועצת המנהלים בברנדון יזמות. מחזיק בעשרים אחוזים ממניות החברה ובעל חברת כדורסל מקצוענית. שחקן מרכזי בקרן הגידור. עתיד להפסיד הרבה אם ברנדון יזמות יסגרו את חטיבת ההשקעות שלהם. החברה שלו, רוג'רס אתלטיקה, היא אחת מאפיקי ההשקעה הפוטנציאליים של קרן הגידור. כשסת' ושיין מנסים למצוא לכולך על חברי מועצת המנהלים כדי להשפיע עליהם להצביע בשביל שיין, סת' לא מצליח למצוא מידע מהותי על מייק.

ריק מורגן — אחיה של אמילי. מודע לסודותיה ויודע מה היא מסתירה. לאמילי קשה מאוד להשיג אותו, ושתיקתו וחמקנותו מעוררות את חששה של אמילי.

לנה סמית' — מדענית מבריקה ואשת עסקים בחברת ברנדון פארמה. היא מעוניינת בשיין, וכבר הכניסה אותו לצרות בעבר. היא החביאה

גראס במכונית שלו, וזה כמעט עלה לו בלימודיו בהרווארד. גם עכשיו היא מנסה להתקרב אליו, והובילה לקרע רגעי בינו לאמילי **בחוקים נוקשים**.

ניק סניידר — מכיר את סת' מימיהם בסי-איי-אי ובאף-בי-איי. הציל את חייו של סת', וסת' צירף אותו אליו ואל שיין כדי שיעזור להם להבין לעומק את מעורבותו של קרטל מרטינה ברנדון יזמות. הוא כבר אישר שחטיבת ההובלות של ברנדון יזמות מפיצה קוקאין, ועומד לעזור לשיין ולסת' להבין כיצד לסכל את בלדרות הסמים ולחלץ את החברה מציפורניו של קרטל מרטינה.

קודי רודריגז — אחד מאנשי הצוות של ניק. מונה לתפקיד שומר הראש/המאבטח של אמילי. בספר **מעשים מגונים** הוא גויסיקה הורעלו כדי להסיח את דעתם, ולא היה להם מושג שאמילי נחטפה והוחזקה כבת ערובה עם דרק.

רוי גיבנס — משקיע פוטנציאלי במרכז הספורט. שיין יאלץ להתמודד איתו.

פרדי ה'מורד' וודס — לשעבר הבוס של שיין. מכהן כשותף בכיר במשרד עורכי הדין שבו עבד שיין. נואש להחזיר את שיין לחברה מאז שהאחרון עבר לדנור.

חלק ראשון

מלאך המוות

שיין

פרק ראשון

"אני אקדיש את חיי לכאב שלך. אני אקדיש את חיי לסבל שלך. אתה עוד תמות מוות איטי וכואב בגלל זה."

אדריאן מרטינה — ברון הסמים והמפלצת — לא מגיב על הנדר שנאמר בקול גרוני, או על העובדה שאחי והאישה שאני אוהב שוכבים על הרצפה לידי, ודם מכסה אותם ואותי. אבל אני כן מגיב. אני מקיץ מההלם שהכה בי נוכח מצבם, מרים את ראשי וצועק לעברו, "תזעיק אמבולנס, לעזאזל!" כשאצבעותיי מגששות על פני צווארם של דרק ואמילי בחיפוש אחר דופק. האושר הרגעי שמציף אותי כשאני מגלה את הדופק של אמילי מתעמעם מיד לנוכח חיוורונה וגופה הדומם, ולנוכח הדופק הכמעט-לא-קיים שאני סוף-סוף מרגיש אצל דרק.

לפתע רעד מבשר רעות מפלח אותי, ומבטי מזנק אל אדריאן בדיוק כשהוא שולף את אקדחו. אבל אין לי זמן לומר לו איזה בן-זונה פחדן הוא, שכן הוא כבר מרים את הקנה מעל לראשי ויורה. אני נרתע מהרעש. ירייה אחת. ירייה שנייה. ולמרבה האירוניה, אף על פי שמרטינה הוא זה שהכניס אותנו למצב הזה, כשהוא יורה בשלישית, אני בכל זאת נמלא תחושת הקלה וצלילות. מרטינה זקוק לי אם ברצונו להרוויח כסף, מה שאומר שאני יכול לחזור להתרכז במי שחשוב: דרק ואמילי. הנוזל

הדביק שאני נוגע בו כשאני מניח את ידי על חזהו של דרק מעיד על כך שמצבו רע. מאותו הרגע והלאה הכול כמו מתרחש בהילוך איטי, כאילו אני במנהרה, אף על פי שתנועותיי נראות לי מהירות. אני מוודא שאמילי לא מדממת, אם כי היא עדיין לא זזה, אבל הדופק של דרק עדיין חלש, ויש לו בחזה שני חורים מהקליעים שפגעו בו, שמדממים כמו ברזים פתוחים.

"פאק", אני מתנשף, זרם אדרנלין עובר בי, וידיי מפעילות לחץ על הפצעים. "תזעיק אמבולנס, לעזאזל!" אני שוב צועק, וכשאני מטפס מעל לדרק כדי לשים עין גם על אמילי, מבטי זז שמאלה ונופל על רמון, ששרוע לרגליו של דרק. "תזעיק אמבולנס דפוק ומיד!"

קולו של אדריאן נישא באוויר בצעקה רמה, ובן-רגע הוא כורע על ברכיו מצדו השני של דרק. "העזרה בדרך", הוא מכריז, ומוסיף, "זז את אשמתו של רמון, לא שלי."

אני מתעלם מטענת החפות, בוחן את צווארו בעיון ונועץ בו מבט. "תוריד את העניבה שלך", אני מורה לו, שכן מכנסי הגיינס וחולצת הטריקו ספוגי-הדם שלי כבר לא יועילו בתור חוסם העורקים שנחוץ לדרק. אני מקווה. באמת שאין לי מושג דפוק מה אני עושה כרגע.

"תמשיך להפעיל לחץ על הפצעים", הוא אומר ומסיר את העניבה. "אני אעביר אותה מתחתיו."

"תעשה את זה", אני אומר בלי להטיל ספק בנכוונותו לעזור. היא נובעת מחששו שבטיחותם של דרק ואמילי, או בעצם הסכנה שנשקפת להם, עלולה להשפיע על רצוני להשיג לו את הכסף שנשבעתי להשיג לו כדי להעיף אותו לכל הרוחות מהחברה. הבעיה שלו היא שכבר מאוחר מדי לעשות עסקה שתשים סוף לקשר שלנו על הצד הטוב ביותר. אני מתכוון להרוג אותו, אף על פי שרבים לפניי ניסו ונכשלו, אבל קודם כול עלינו להציל את האנשים שאני אוהב.

הוא צועק לעבר אנשיו, ודומה שבתוך שניות כבר יש לנו מגבות, והוא קורע אותן וקושר אותן זו לזו. אנחנו כורכים אותן סביב החזה של דרק, ואם כי בשבילי התהליך אכזרי ומגואל בדם, על דרק הוא לא משפיע כלל. הוא לא זז. הוא לא מגיב. לא למגבות או לעניבה או לחגורות שבהן

השתמשנו כדי לעצור את שטף הדם. אנחנו בדיוק מסיימים לעשות כל שביכולתנו, לפחות למיטב ידיעתי, כשאני שומע, "שיין. מה לעזאזל קורה — לכל הרוחות."

למשמע קולו של אריק אני מיד מרים את מבטי לפתח הדלת, ורואה שהוא עומד בכניסה, ומצדדיו שניים מהבריונים של אדריאן, וכל אחד מהם אוחז באחת מזרועותיו. אריק לבוש בפיגימה, ומן הסתם, כבר נכנס למיטתו לקראת הניתוחים שעליו לבצע מוקדם בבוקר, כשתפסו אותו והביאו אותו לכאן. "לזה אתה קורא עזרה?" אני דורש, מבטי חוזר לאדריאן ושפתיי מתהדקות. "הוא לא חלק מזה."

"הוא יכול לעזור," אומר אדריאן. "ואנחנו זקוקים לעזרה."

"עזרה זה 'אמבולנס', אני מסנן. 'הזמנת אמבולנס, נכון?'"

"תשחררו אותי," דורש אריק כשהוא מושך את עצמו מאחיזתם של שני הגברים וממהר אל אמילי, כורע על ברכיו לידי ובודק את הדופק והקרקפת שלה. "מצבה יציב, אבל יש לה פגיעת ראש," הוא מכריז, וכבר מתקרב אליי. "מה יש לנו כאן?" הוא שואל ומסמן לי לזוז לכיוון רגליו של דרק כדי שיוכל להתיישב קרוב לחזה של אחי.

"מצאתי שני פצעי ירי," אני אומר ומביט באריק מצמיד שתיים מאצבעותיו לצווארו של דרק. "היה הרבה דם," אני מוסיף. "אני לא בטוח אם יש עליו עוד פצע כניסה."

"לא מצאתי פצעי יציאה," מוסיף אדריאן. "הוא צריך ניתוח. מזל שאתה מנתח."

מבטו של אריק מזנק לאדריאן. "הוא לא ישרוד ניתוח ללא עירווי דם. וגם אם הוא ישרוד, אני לא מנתח מהסוג הזה. אני אהרוג אותו." "תנסה להרוויח לו זמן," מורה לו אדריאן.

"הוא זקוק לדם ולאמבולנס," מתעקש אריק. "הרבה דם, ואני לא

מסתובב עם דם בכיסים. האמבולנס היה אמור להגיע לכאן לפניי." "הזעקת אמבולנס או לא?" אני דורש לדעת.

"הוא יגיע," מבטיח לי אדריאן. "וכשהוא יגיע, אנחנו צריכים להיצמד לעובדות. לדבוק באמת. רמון קינא בדרך ובתרוזה. היה לכם עימות בגלל דרק, ונניח שהוא פגע גם באמילי כדי להתנקם בך." הוא מקיש

באצבעותיו, ואחד הגברים לוקח צעד קדימה. "מרטין הרג אותו כדי להציל אותנו."

"אתה הרגת אותו, אני אומר.

"אני הרגתי אותו, מאשר לי האיש.

סירנות נשמעות במרחק הלא-כל-כך-רחוק. "האמבולנס שלך," אומר

אדריאן. "כמובטח."

אני מצמצם לעברו את עיניי. "אם ידעת שהאמבולנס בדרך, אז מה

אריק עושה פה? למה הצעת שהוא ינתח את דרק?"

"אני מאמין בנקיטת אמצעי זהירות," הוא אומר, ולפני שאני חוזר על

הערתו של אריק, שהאמבולנס היה צריך להגיע לפניו, אדריאן מוסיף,

"ועל פי מצבו האנוש של אחיך, לא היה לו הרבה זמן."

"הודות לך," אני אומר, וקם על רגליי בזמן שהוא קם על שלו, ואני

יכול להרגיש את מסכת השליטה העצמית שנאבקתי לשמר הולכת

ונסדקת. "ושנינו יודעים," אני מוסיף בזמן שאנחנו נועצים זה בזה

מבטים מעל לגופו של אחי, "שאמרת 'תרוויח לו זמן', מפני שטייחת

משהו לפני שהתקשרת לאמבולנס."

"הזמנתי אמבולנס," הוא חוזר, וקולו חד כמו להב הרגשות שמשסע

אותי.

"לא מהר מספיק," אני אומר, ואז מאבד שליטה ומזנק לעברו, אלא

שאריק מיד אווזו בכתפיי.

"דרק," הוא אומר. "תחשוב על דרק."

"אני חושב על דרק," אני אומר בחריקת שיניים. "ועל אמילי."

"אחר כך," הוא אומר. "תעשה את זה אחר כך."

קולות נשמעים בבניין, ולפתע פרמדיקים ממהרים לתוך החדר

ומפיגים את המתח שמילא את האוויר, וזה מתחלף בבהילות ובכאוס.

אני צועד לאחור כדי להעניק לגברים עטויי-המדים מרחב פעולה,

ואדריאן עושה כמותי. אריק, לעומת זאת, עומד במרכז ההתרחשות

ועוזר לצוות. אני נדחק לאחור, עד שלבסוף אדריאן ואני עומדים זה לצד

זה ומביטים בהם עובדים. אבל מבחינתי הוא לא קיים. רק אני עומד שם,

לבדי, ומחכה לשמוע אם האישה שאני רוצה להינשא לה והאח שאני

אוהב על אף הפגמים שבו עומדים לחיות או למות.

אני צופה בפרמדיקים פועלים במרץ בניסיון להכניס את מחטי העירוני לוורידיהם של דרק ואמילי, בזמן שאחד מהם מזמין מראש מנות דם. אני עומד מחוץ למסעדה כשמגלגלים את דרק ואמילי לעבר שני אמבולנסים נפרדים.

"אתה יכול לנסוע רק עם אחד מהם," אומר אריק. "אני אסע עם דרק

למקרה שהוא יזדקק לעזרה. אתה תהיה עם אמילי."

הצעתו חוסכת לי את הייסורים שבהחלטה עם מי לנסוע, ואני מהנהן בהערכה וממהר לעמוד ליד אמילי; אחד הפרמדיקים מסדר את העירוני שלה ומשום-מה לא נראה מרוצה במיוחד. "אני בעלה," אני אומר ללא היסוס. "יש עוד בעיות מלבד פגיעת הראש?"

"אני מנסה לגרום לנוזל לעבור בצינורית כמו שצריך," הוא אומר, מרוכז בזרוע שלה ולא בי, אני מושיט את ידי ואוחז בידה הקטנה העדינה. היא קרה. פניה חיוורות. לבי נשבר. אני רוכן לעבר לחייה, מקרב את פי לאוזנה. "אני צריך אותך, אישה. את לא יכולה לעזוב אותי. זאת פקודה."

"אנחנו צריכים להכניס אותה לרכב," אומר הפרמדיק בזמן שפרמדיק נוסף נעמד לידי, ושוב כופה עליי להתרחק ממישהו שאני אוהב ולהפקיד אותו בידיו של מישהו אחר. זה הורג אותי. זה פאקינג מוציא אותי מדעתי.

"שיין."

אני פונה אל אריק, שעומד ליד האמבולנס. "הוא קורא לך. בוא. אני אסע עם אמילי." אני רואה את האלונקה של אמילי נישאת אל תוך האמבולנס, וכשאני מסתובב שוב לעבר אריק, הוא כבר עומד לפניי.

"מצבו לא טוב, בנאדם," הוא מזהיר ומניח את ידו על כתפי, אבל אני מרגיש כאילו הוא נועץ סכין בחזי. "לך תהיה לצדו," הוא מעודד אותי. "אנחנו נטפל באמילי." הוא בוחן את הפרמדיק ואותי. "לך עכשיו, לפני שהם ישאירו את שנינו כאן." הוא נכנס לאמבולנס שבו נמצאת אמילי, ואני רואה שהם מתחילים לסגור את דלתות האמבולנס של דרק.

"רגע!" אני קורא אליהם ומתחיל לרוץ. "אני אח שלו. אני בא

איתכם.

"שיין?" האיש שואל.

"כן. שיין."

הוא מהנהן לעברי, פותח קצת את הדלת וזו לאחור כדי שאוכל להיכנס. אני מטפס לתוך הרכב, ואיני צריך לשאול איך הפרמדיק ידע את שמי. דרק נאנק, "שיין," ממקומו על האלונקה, עיניו עצומות, מימינו ניצב מוניטור, והפרמדיק זו כדי לפנות לי מקום משמאלו.

"אני כאן," אני אומר וכורע על ברכיי לצדו בדיוק כשהדלת נסגרת בטריקה רועשת, ויללת הסירנות מפלחת את האוויר כמבטיחה שהמוות דולק אחרינו. "אני כאן," אני חוזר.

ריסיו מרפרפים ועיניו נפקחות. "שיין," הוא לוחש, אבל אף על פי שהוא מביט בי, איני בטוח אם הוא באמת רואה אותי.

"כן," אני אומר. "שיין. זה אני. אני כאן." אני לוקח את ידו בשלי. והיא קרה. קרה כקרח. "אני כאן," אני חוזר, מפני שככל שהייתי רוצה לומר לו שהוא יהיה בסדר, ואם כי המשפחה שלנו דפוקה לחלוטין, מעולם לא שיקרתי לו. ואין בכוונתי להתחיל עכשיו. בעצם, אולי עדיף אם אשקר. אולי שקר מתוק-מריר הוא בדיוק מה שהוא צריך לשמוע.

"אמילי?" הוא שואל.

"מצבה יציב."

"מה... מה..."

"היא קיבלה מכה בראש."

"לעזאזל," הוא מקלל ודם נאגר על שפתו. "ניסיתי..."

"הצלת אותה," אני מבטיח לו, ודבריו ומצוקתו מעידים שצדקתי. הוא ספג את הקליעים האלה בשבילה. "היא קיבלה מכה בראש. היא תהיה בסדר." ואני מסרב להכיר באפשרות שהמילים עלולות להיות השקר שרציתי למנוע ממנו.

"לא התכוונתי... המצב פשוט..."

"אני יודע," אני אומר ומעיף מבט במוניטור. לחץ הדם הנמוך שלו מדאיג אותי. "אנחנו נשרוד את זה," אני מוסיף ומחזיר את תשומת לבי אליו.

"שיזדיין מרטינה, הוא לוחש, ומבטו עז. "תציל... את החברה שלנו."

"נציל אותה ביחד כשהמצב שלך ישתפר."

"תבטיח לי. תבטיח... שאתה... תציל —"

אני לוחץ את ידו. "דרק."

"תבטיח לי, לעזאזל."

"אני מבטיח," אני אומר ומתעב את התחושה שעולה בי, שזה ה'סוף'.

עפעפיו צונחים, ושוב מתרוממים. "תרזה... תגיד לתרזה... שאני...

אוהב אותה."

"אתה יכול לומר לה את זה בעצמך."

"תגיד לה, שייך." הקו הלבן שנוצר סביב שפתיו כמו מתעבה.

"בבקשה."

"בסדר," אני מבטיח. "אני אגיד לה."

"עוד... דבר אחרון..."

"או-קיי," אני אומר, והמילה הזאת, 'אחרון', מרסקת אותי. "מה

רצית לומר?"

"תגיד לפאפא... תגיד לו... שניפגש בגיהינום, ושהוא... לא יהיה

המלך." עפעפיו שוב צונחים ופניו נרפות, כאילו השיחה שלנו העניקה לו

שלווה. או שהוא פשוט איבד את ההכרה. "לחץ הדם שלו עושה בעיות?"

אני שואל ופונה לפרמדיק.

"כן," הוא אומר. "אבל אין לנו הרבה מה לעשות לפני שנגיע לבית

החולים."

"מתי נגיע?"

"בעוד חמש דקות."

חמש דקות מסויטות, שבמהלכן לא יהיה לי מושג מה מצבה של

אמילי בזמן שאני מתפלל שאחי לא ימות לנגד עיניי. וברגע שהמחשבה

עוברת בראשי, המוניטור של דרק מצפצף והקו שבו מתיישר.

פרק שני

הדקות הבאות הן הוכחה לקיומו של גיהינום עלי אדמות.

אני מביט בפרמדיק מטפל בדרק, ואיכשהו, כשאנחנו פונים לכביש הגישה של בית החולים, לבו של דרק דופק שוב. הוא שוב נושם, אבל אני כבר לא בטוח אם אני מסוגל. דלתות האמבולנס נפתחות עוד לפני שהרכב עוצר, ואני עושה כמיטב יכולתי שלא להפריע, יוצא ממנו ומאפשר לפרמדיקים להרים את האלונקה של דרק כשהוא עליה, ולהוציא אותה מהרכב. הוא מיד מוקף באנשים שצועקים הוראות ומגלגלים את האלונקה לעבר הכניסה לבית החולים.

אני מחיש את צעדיי כדי לעמוד בקצב ומחפש את האמבולנס של אמילי, אך לבי נלפת באגרוף ברזל כשאיני מוצא אותה. "איפה היא, לעזאזל?" אני לוחש ושולף את מכשיר הטלפון מכיסי בדיוק כשסת' מופיע כמו משום מקום.

"מה לכל הרוחות קרה במסעדה הזאת?" הוא שואל. זאת הפעם הראשונה שאני רואה אותו מאז שאנשיו של רמון מנעו ממנו להיכנס איתי למסעדה של מרטינה.

"מלבד המצב שבו מצאתי אותם," אני אומר, "אחי ספג כמה קליעים בשביל אמילי." אני מקיש את המספר של אריק בנייד שלי בדיוק כשהוא מגיח מבין דלתות הזכוכית שמולנו ובגדיו מוכתמים בדם. "איפה

אמילי: "אני דורש לדעת ומחזיר את מכשיר הטלפון לכיסי ספוג הדם.
"הם לקחו אותה לבדיקות", הוא אומר, "אבל הם צריכים מלווה
שיאשר את האשפוז שלה."

אני מהנהן וחולף על פניו, נכנס לחדר המיון וניגש לדלפק הקבלה. אני
מברך לשלום את הרופאה שעומדת מאחוריו לבושה במדי חדר ניתוח.
"אחי ואשתי בדיוק הגיעו לכאן," אני אומר, ולא מהסס לנקוב בטיב
הקשר שלי ושל אמילי מסיבות אישיות וחוקיות גם יחד. היא אמנם עדיין
לא אשתי, אבל אם זה יהיה תלוי בי, בקרוב היא תהיה. אם היא עוד
תרצה בי בכלל. אם אני מסוגל להעז ולהאמין שאני עוד ראוי לה בכלל.
הרופאה בוחנת את חולצתי המוכתמת בדם, והבעת פניה לא משתנה
כשהיא אומרת, "אני אזדקק לפרטי ביטוח או כרטיס אשראי."

אני שולף את הארנק שלי ומעביר לה את פרטי הביטוח שעשיתי דרך
החברה עם כרטיס האשראי השחור שלי. לאחר מכן אני עונה על שאלות
וממלא ניירת, ודואג לשכן אותם באגף הפרטי, שבו מתאשפזים בני
האליטה כדי להתחבא מפני התקשורת. מפני שהדבר האחרון שאנחנו
צריכים כרגע הוא שהתקשורת תגלה את הקשר בין המשפחה שלנו
לקרטל. ובדיוק כשאני סוף-סוף מסיים את כל המטלות, אני שומע, "מר
ברנדון."

אני מסתובב, ולפניי ניצב שוטר ולידו סת' ואריק. "כן?" אני שואל,
מרוגז מהתזמון וקצר רוח לקבל עדכון באשר למצבם של דרק ואמילי.

"אנחנו יכולים לשאול אותך כמה שאלות?"
"מבחינתי אתה יכול לבקש שאקרא לך את המילון," אני אומר. "אבל
לא עד שאדע שמצבם של אחי ואשתי התייצב." סת' ואריק אפילו לא
ממציאים כשאני מתייחס לאמילי כאל אשתי, ואני לא ממתין שהשוטר
יאשר או יתווכח איתי. אלא מפנה לו את גבי ומחזיר את תשומת לבי
לדלפק. "אני צריך לדעת מה קורה איתם עכשיו."

"משפחת ברנדון! אני צריך את משפחת ברנדון."

אני מסתובב למשמע הצעקה שמגיעה מעברו השני של החדר, ומאתר
את האישה במדי הרופאים שקראה לי. "כאן!" אני קורא, מתעלם
מהשוטר שעדיין משתהה במקום, ומיד חוצה לכיוונה את אזור ההמתנה

העמוס. "אני שיין ברנדון", אני אומר ונעמד מולה. "דרק הוא אחי. מה שלומו? ואשתי. אמילי. היא הייתה —"

"מצבה יציב, אבל היא מחוסרת הכרה," היא אומרת. "היא עוברת כרגע סי-טי ראש, ולאחר מכן נעביר אותה לחדר שלה."
"יציב," אני חוזר, אבל לא מוכן להתמסר לתחושת ההקלה. "את הרופאה?"

"האחות," היא מתקנת אותי.

"ונאמר לך שמצבה יציב?"

"כן."

"ואיך הייתם מגדירים את מצבה?"

"יציב," היא חוזרת. "והיא עוברת בדיקות כרגע. אחיך, לעומת זאת, במצב אנוש. מלבד כמות הדם המסוכנת שהוא איבד, אחד הכדורים פגע בלב שלו."

הלב שלי כמעט מפסיק לפעום. "ו...?"

"הוא בחדר הניתוח. בבקשה בוא איתי, נארגן לך מקום בחדר ההמתנה הפרטי עד שאשתך ואחיך ישוכנו בחדרים שלהם."
"ביקשתי בדלפק הקבלה לאשפוז את דרק ואמילי באגף הפרטי," אני אומר. "אני מניח שזה בטיפול."

"אם ארגנת את זה, זה יבוצע," היא אומרת, ואז מסתובבת ועוברת מבעד לדלתות כפולות בלי לחכות לתשובה. אני נכנס בעקבותיה, וריח החולי והמוות צורב את נחיריי. סת' ואריק מצטרפים ומתייצבים משני צדדיי, ואני שמח לגלות שהשוטר לא איתם. גם אריק לא אמור להיות כאן, והייתי אומר לו את זה, אלא שהאחות עוצרת בפתח ופונה אליי, או אלינו, ומעבירה את מבטה בין אריק לסת', ושוב אליי. "אני אבקש מאחד הסניטרים להביא כמה זוגות מדים רפואיים."

אני מהנהן אליה בנימוס, אבל היא כבר מתרחקת. אני מציץ אל תוך אזור ההמתנה הקטן והקובייתי כדי לוודא שהוא ריק מאנשים, ונכנס לחדר שמכיל חמישה-עשר כיסאות — כמה מהם במרכז, ואחרים סמוכים לקירות משמאלי ומימיני. החלון הגדול שבחדר הוא הדבר היחיד שמבדיל בינו לארון קבורה גדל-ממדים, שעומד לשאוב אותי

פנימה ולהוציא אותי להורג גם יחד.

"אתה צריך ללכת לפני שתישאב עמוק יותר לתוך כל זה," אני אומר לאריק ומסתובב אליו ואל סת'.

אריק צוחק צחוק מר ומרים את ידיו לצדי גופו. "אני מכוסה בדם. אני כבר עמוק בפנים. ושנינו יודעים שלא הביאו אותי לשם הלילה במחשבה שלאחר מכן פשוט אלך לי לדרכי. מה לעזאזל קרה שם?"

אני בוחן את סת' בשאלה דוממת, והוא עונה ללא היסוס. "הייתי אומר שמרטינה זה עתה גייס אותך למשרת הרופא החדש של הקרטל."

"אלוהים אדירים," נוהם אריק ומשפשף את לסתו, שאיכשהו חפה מזיפים על אף השעה המאוחרת. "לא," הוא מוסיף. "לא, זה לא יקרה.

לא ראיתי משהו שמעניק לו מידה כזאת של שליטה בי. ובשום אופן לא הסכמתי לשום דבר."

"זה לא קשור להסכמה שלך," אומר סת'. "זה היה מבחן. הוא בחן את התגובות שלך במצבי לחץ. אלא אם כן נכשלת, ואני לא מאמין שזה

מה שקרה, הוא ייצור את התחמושת הנחוצה לו כדי לוודא שתגיב כשהוא צריך שתגיב."

"לא," אני אומר ולוכד את מבטו של אריק. "זה לא יקרה. זה לא מה שהוא רצה."

"אז מה הוא רצה, שייך?" שואל אריק.

לסתי נקפצת, ולפתע אני מבין בדיוק עד כמה מרטינה הוא חלאה. "אחרי מה שקרה הלילה, הוא זקוק למשהו שיאפשר לו לשלוט בי. אני

אטפל בזה. לך הביתה."

"לשלוט בך? למה?" הוא שואל. "במה אתה מעורב?"

"דרך נכנס למיטה עם אחותו של מרטינה, בגלל זה הוא עלה על הכוונת של רמון," אני אומר בלי לספק לו פרטים נוספים. "בדיוק כמו

שנאמר לך."

"ומרטינה חבר בקרטל סמים," משלים אריק.

"כן," אני אומר, שוב מספר לו מעט ככל האפשר.

"ולמה הוא זקוק לתחמושת נגדך?" הוא לוחץ.

סת' ואני מחליפים מבטים, וסת' עונה, "כזה הוא," הוא אומר. "זה

מה שהוא עושה."

התשובה המתחמקת מזכה את סת' במבט מרוגז מאריק. "הוא רוצה שאנהל איתו משא ומתן על החירות שלך, " אני אומר.

"משא ומתן, " הוא חוזר. "אז אני משמש תחמושת נגדך."
"נכון."

"מה הוא רוצה ממך, שייך?"

"זה לא עניינך, אריק, " אני קובע.

"לנוכח מה שקרה הלילה, זה כן ענייני, " הוא מתרגז. "יש לי זכות לשאול שאלות."

"יש לך זכות לצאת מזה מהר ככל האפשר, " אני אומר.

"תתרחק מכל זה, " מנסה סת' לשכנע אותו. "ככל האפשר. למעשה, עדיף שתיקח חופשה לכמה שבועות."

"יש לי ניתוחים, " הוא אומר. "אני לא יוצא לחופשה."

"מצטערת על ההפרעה, " אומר קול נשי, וכולנו מביטים לעבר הדלת. עומדת שם אישה בחולצת בית חולים פרחונית ומצביעה על מדי בית החולים הירוקים שבידה. "הבאתי בגדים."

סת' ניגש אליה ולקח אותם, בזמן שאני ניגש לעיקר. "יש לך גם חדשות בשבילנו?"

"מצטערת, " היא אומרת. "אני רק סניטרית. אין לי חדשות." היא יוצאת למסדרון בזמן שסת' מוסר לאריק זוג מדים.

"תחליף את הבגדים המוכתמים בדם. ואז לך הביתה, אריק."

אריק מתעלם ממנו ומתמקד בי. "שיין —"

"לך הביתה, **לכל הרוחות**, " אני פוקד עליו. "אתה לא בסכנה."

"סת' הרגע אמר לי לצאת מהעיר, " הוא מזכיר לי. "אני לא מרגיש כמו מי שלא נשקפת לו סכנה."

"בגלל שאתה לא מסוגל להפסיק לשאול שאלות, " אומר סת' ברוגז. "ואתה צריך להפסיק. ובדיוק בגלל זה אני אדאג שמישהו מאנשי ילווה אותך הביתה, ונשגיח עליך עד שהכול ייגמר. לא כדי להגן עליך. אלא כדי להרחיק אותך מכל זה."

אריק שוב מתעלם מסת' ופונה אליי. "איך בדיוק זה אמור להיגמר?"
"בדרך שלי," אני מבטיח לו.

שפתיו מתהדקות. "אני לא עוזב לפני שאדע שמצבם של דרק ואמילי יציב."

"ככל שתישארו פה יותר זמן," אני אומר, "ככה אתה מעניק למרטינה יותר כוח לגרור אותך פנימה." אני לוקח נשימה עמוקה ומשחרר אותה. "תראה. אני ממש מעריך את מה שעשית הלילה. אני חייב לך חוב שלעולם לא אוכל להחזיר. אבל אני צריך שתלך. עכשיו."
"מה הוא רוצה ממך, שיין?" לוחץ אריק.

"אם יש לו שכל," אני אומר, "הוא רוצה שאמשיך לנשום." לסתי נקפצת. "אריק —"

"אני אלך," הוא אומר בחריקת שיניים. "אבל אני רוצה עדכון לגבי מצבם של דרק ואמילי ברגע שיהיה משהו חדש."
"אני אדאג לזה," מבטיח סת'.

לבסוף אריק מהנהן ולוקח את מדי בית החולים שסת' עדיין מנסה לדחוף לידי, ואז מסתובב וצועד אל הדלת. אני שוב לוקח נשימה, והפעם זה קל יותר, פשוט יותר. לאחר שהוא הולך אני פונה אל החלון, אבל איני רואה דבר מעבר לזגוגית. איני רואה דבר מלבד פניה החיוורות של אמילי וגופו המגואל בדם של דרק. "כדאי שתחליף בגדים," מציע סת'. "הדם רק יזכיר למשטרה שהם צריכים לדבר איתך."

"הייתי צריך לצאת איתה לארוחת הערב ההיא," אני אומר ומביט בו, בעודי נזכר בשיחת הטלפון עם ג'סיקה המבוהלת ובפרטים שהיא סיפרה לי. "קודי," אני אומר. "ג'סיקה אמרה שהם הורעלו ממש לפני שאמילי נחטפה."

"הוא אושפז בבית החולים הזה למשך הלילה לפני שעתיים בערך," הוא אומר. "מצבה של ג'סיקה היה הרבה יותר קל משלו."
"היא לא אושפזה?"

"לא, אבל הם שאבו את הקיבה של קודי ומילאו אותו בתרופות כלשהן. ואיכשהו הוא עדיין שואל על אמילי. הוא מרגיש כאילו הוא אכזב אותה ואותך."

"אני אכזבתי אותה," אני אומר, וגרוני צרוד כשאני מבטא בקול את ההודאה שאיני מוכן להכחיש. "הייתי צריך להוציא אותה מהעיר עד שמרטינה יצא מהתמונה."

"אני כנראה צריך להזכיר לך למה זה לא היה אפשרי. מרטינה היה מתייחס לזה כאל צעקת קרב. הוא היה עוקב אחריה. הוא היה —"
"הבנתי," אני מתפרץ ונועץ בו מבט נוקב. "אני יודע למה לא עשינו את זה, והסיבות לא מספיק טובות."

פניו נמלאות מתח, ושנינו פונים אל החלון בו-זמנית. "מה לגבי ההורים שלך?" הוא שואל לבסוף. "מתי אתה מתכוון להתקשר אליהם?"
"אבא שלי בגרמניה נלחם על חייו," אני אומר. "אמא שלי שם עדה לזה, ולא משנה מה מצב מערכת היחסים שלהם, הם בוודאי עוברים גיהינום. שום דבר טוב לא יקרה אם אתקשר לאחד מהם עכשיו."
משהו באוויר משתנה, וסת' ואני מסתובבים לעבר הדלת. עומד שם גבר בשנות השלושים לחייו, לבוש חליפה אפורה, ולסתו מכוסה בזיפים בני יומיים. "מר ברנדון, מר קייג'."

"מי אתה?" שואל סת', נימת קולו תקיפה, והאנרגיה שהוא משדר תקיפה עוד יותר.

האיש מכניס יד לכיסו ומוציא תג. "בריאן דניס, סוכן פדרלי."
אני נהנה מזה בערך כפי שהייתי נהנה אילו היו שופכים עליי דלק, בהתחשב בעובדה שביליתי את החודשים האחרונים בניסיונות למנוע מהאף-בי-איי להתערב בברנדון יזמות, ומרטינה בעצמו הוא זה שדחף אותם עכשיו היישר לתוך התחת הדפוק שלי. "מה אני יכול לעשות בשבילך, סוכן?" אני שואל, וקולי שקול, אדיש, אף על פי שאני על סף אובדן השליטה העצמית שאני כה מעריך בעצמי.

הוא מעביר את מבטו על כתמי הדם שמכסים את בגדיי, ומצמצם לעברי את עיניו. "האמת היא שאני כאן כדי לעשות משהו בשבילך."
"אלא אם כן הגעת לכאן כדי לומר לי שאחי ואשתי החלימו לחלוטין, אין שום דבר שאתה יכול לעשות בשבילי כרגע," אני מבטיח לו.

הוא מביט בסת'. "אנחנו צריכים דקה לבד."
סת' מביט בי, ואני מסמך לו ללכת. ואם כי הבעת פניו לא משתנה,

לפני שהוא יוצא למסדרון אני חש בחוסר נוחות, בהיסוס. הסוכן מתיישב בכיסא ליד הקיר בניסיון ברור להעניק לי את עמדת הכוח, בתקווה שהצעד ירפה את המגננות שלי. זאת פסיכולוגיה הפוכה, ואני לא אוהב שמשחקים בי. אני לא אוהב שהשליטה נמצאת בידי של מישהו אחר, והודות לי זה בדיוק מה שקרה, אחרת האישה שלי ואחי לא היו נאבקים על חייהם ברגע זה. כדי לקחת מהסוכן את היתרון שלו, אני מתיישב באחד הכיסאות שעומדים בשורה במרכז החדר, ישירות מולו.

"בסדר גמור, הסוכן דניס," אני אומר. "אתה מן הסתם רוצה לדבר איתי, אז דבר. אבל שיהיה ברור. ברגע שמישהו נכנס לכאן עם חדשות על אחי או האישה שלי, זה סוף השיחה. אל תבזבז את הדקות שיש לך." הוא תופס אותי במילה וניגש היישר לעניין. "למה אתה מעורב עם מרטינה?"

"אני אהיה ישיר כמוך," אני עונה. "הגרסה הקצרה. אחי פגש את אחותו של מרטינה, תרזה, והתאהב בה. רמון היה מאוהב בתרזה, והשאר די ברור."

"זה מסביר מדוע אחיך מעורב עם מרטינה, לא אתה." "רציתי להוציא את אחי מחוג המכרים של מרטינה," אני אומר. "אחי לא היה מרוצה מזה. הוא התעקש שהעסקים של מרטינה חוקיים ושאני מניאק, מפני שאני שופט אותו על מעשיו של אביו, לנוכח העובדה שאף אחד מאיתנו לא היה מתייחס לאבא שלנו כאל מודל לחיקוי." ומפני שעכשיו אני בטוח שהאף-בי-איי עוקב אחרינו, אני מוסיף, "פגשתי את אדריאן. הוא הגיע לברך אותי על הצטרפותי למשפחה. באותו יום כבר ידעתי בדיוק איזה מין אדם הוא. ידעתי שצדקתי לגביו, אז עשיתי כל שביכולתי כדי להרחיק את אחי ממנו ומתרזה." "ונכשלת, כמובן."

"למרבה האירוניה, הגלולה שהכי קשה לבלוע בכל העניין הזה היא שלא נכשלתי. גם תרזה רצתה להגן עליו. היא עזבה אותו, וזה נייער אותו מספיק חזק עד שהוא רצה לעזוב את החברה. הוא עמד לעזוב את העיר." הוא מביט בי רגעים ארוכים, עיניו החומות מחושבות. "עזור לי לתפוס אותו."

"רמון מת."

"שנינו יודעים שאני לא מדבר על רמון."

כעס מכה בי מיד ובעוצמה. "אני רוצה לוודא שהבנתי אותך," אני אומר ורוכן לעברו, מניח את מרפקי על הברכיים. "אחי והאישה שלי עלולים למות הלילה, ובעיניך זאת הזדמנות לגייס אותי לעזור לך." אני קם. "סוף השיחה."

הוא קם על רגליו. "הקשר שלך עם מרטינה מסוכן."
"אם אתה מתכוון לאיים עליי, עליך לדעת שהתזמון שלך גרוע ושאתה מאיים על האדם הלא נכון. ואם אתה נוהג להשתמש בתג שלך כדי לאיים על אנשים, כדאי שתדע שאני לא אחד מהם."

"שנינו יודעים שברנדון יזמות פועלת בהרבה שטחים אפורים, ושהייתם קצת נכונים מדי לחלוק אותם עם מרטינה."

"אם אתה מעוניין בציד מכשפות," אני אומר, "תצטרך להילחם בי באמצעות עורך דין שמשתווה אליי, ואין עורך דין כזה."

לסתו נקפצת בחוזקה, וכשהוא משפשי אותה, הזיפים שלו מרעישים. "תראה." הוא מניח את ידיו על מותניו. "התזמון שלי אמנם לא משהו, אבל אני לא מוכן להתנצל על הרצון שלי להפיל את מרטינה. הוא מפלצת בחליפה של אלפיים דולר."

"לא היית תופס אותו מת בחליפה של אלפיים דולר. תוויית המחיר הזאת היא למטה מכבודו, מה שמעיד שאתה לא מכיר אותו. אתה צריך להבין איזה מין אדם הוא, אחרת לעולם לא תנצח אותו."

"תעזור לי."

"לא," אני אומר. "המשפחה שלי באה במגע עם האיש הזה רק לרגע, ותראה איפה הם עכשיו."

מבטינו נפגשים ולוכדים זה את זה. "אני לא מאמין לרגע שאתה מוכן לוותר לו על זה."

"רמון עשה את זה. לא מרטינה."

"אתה לא מאמין בזה."

"לא, סוכן. זאת התשובה הסופית שלי."

"אני אשאל שוב."

"אתה מתכוון שתחפש דרך לכופף לי את היד. אני מבטיח לך שלא תצליח. לא סתם תפסתי את השליטה בחברה. אנחנו עושים עסקים כמו שצריך. וזה לא כולל אותך."

הוא מביט בי רגעים ארוכים, ואז אומר, "בהצלחה עם המשפחה שלך," וצועד לעבר הדלת, ושם הוא עוצר ומסתובב אליי שוב. "הבגדים מוכתמי הדם האלה משדרים האשמה עצמית ורגשות אשם. יכול להיות שעוד תחליט שמגיע לך להרגיש ככה, אבל הרגשות האלה עלולים להיות מסוכנים אם לא מרסנים אותם. ואי אפשר לדעת לאן הם עלולים להוביל אותך, או אותי."

הוא מצהיר שהוא שם עליי עין, ואז מסתובב ויוצא, ומטרתו ברורה כשמש. הוא רוצה שלא תהיה לי בררה אלא לעזור לו, אבל אני לא מעוניין בסוג הצדק שהוא מייצג. אני מעוניין בנקמה. נקמה מתוקה ועקובה מדם במרטינה על המשחקים שהוא שיחק באחי ובחברה שלי. נקמה במייק רוג'רס, מפני שהוא זיין את אמא שלי וניסה להשתלט על החברה. ונקמה באבי הדפוק, שהסית את כולנו אחד נגד השני וסיפק למרטינה נקודת חולשה שאפשרה לו לחדור פנימה. אלא שמחלת הסרטן כבר מתנקמת באבי במקומי.

אני בוחן את הבגדים הנקיים שסת' השאיר לי על אחד הכיסאות, לוקח אותם ויוצא למסדרון. שם אני מוצא את סת' משוחח עם הסוכן דניס. אני מתעלם משניהם, נכנס לשירותים שמצדו השני של הלובי ונועל את הדלת. עכשיו, כשאני לבדי ומחוץ לטווח ראייה, אני מתיר לעצמי לקחת את הנשימה הראשונה האמיתית שלקחתי מאז הרגע שמצאתי את דרק ואמילי במשרד ההוא. אני נשען על הדלת, עוצם את עיניי בחוזקה, רקוטיי פועמות בכאב, ונזכר ברגע שנאלצתי להשאיר את אמילי על הרצפה כדי לטפל בדרק, והמחשבה משסעת אותי. כמו גם העובדה שנאלצתי להשאיר אותה לבדה באמבולנס ולנסוע עם דרק לבית החולים. מה אם הוא יחיה והיא תמות, ולא הייתי שם בשבילה?

או אם שניהם ימותו?

אני מתרחק מהדלת בדחיפה, ידיי נקפצות לאגרופים, והדחף להכות

במשהו או במישהו כמעט כבד מנשוא. הכעס והכאב מכניעים אותי. אני לא יכול לתקן את המצב הזה. אני חסר אוניס. הייתי צריך לעשות כל כך הרבה דברים אחרת, ואני נושא את מבטי מעלה. "בבקשה, אלוהים. אני יודע שאני לא מדבר איתך לעתים קרובות. אני יודע שאני לא אדם דתי במיוחד, אבל אני משתדל להיות אדם טוב. אני מנסה לעשות את מה שצריך. בבקשה תציל אותם. בבקשה תרפא אותם."

ידי נוחות על הכיור, ואני חושב על הדם שנשפך הלילה, ועל הדם שאני רוצה לשפוך בתמורה. "תציל אותם ולא אהרוג אותנו," אני נשבע ופוקח את עיניי כדי להביט במראה, פס דם מכתים את לחיי, ואם כי איני רגיל לדם, לאדריאן מרטינה אין שום בעיה איתו. אם דרך או אמילי ימותו, האובדן שלי יהיה חסר משמעות מבחינתו. "אני חייב להרוג אותנו," אני אומר, ושוב מרים את מבטי. "אני לא יכול להבטיח לך שלא אהרוג אותנו. מישהו צריך לשלוח אותנו לגיהנום, גם אם אלך לשם בעקבותיו."

ההחלטה בשלה בלבי, ואני דוחף את עצמי מהכיור ופושט את מכנסי הגיינס, הז'קט וחולצת הטריקו הכבר-לא-לבנה, לובש במקומם את מדי בית החולים הנקיים ומשפריץ מים על פניי. אני מתנגב, מרגיש קצת יותר אנושי ושוקל לזרוק את הבגדים שלי לפח, כשאני נזכר בדבריו של הסוכן: הבגדים מוכתמי הדם האלה משדרים האשמה עצמית ורגשות אשם. יכול להיות שעוד תחליט שמגיע לך להרגיש ככה, אבל הרגשות האלה עלולים להיות מסוכנים אם לא מרסנים אותם.

מסוכן.

אני.

לא מרוסן.

כן, אני בהחלט לא מרוסן.

וכל מי שאחראי למה שקרה היום עומד לגלות את זה.

אני שומר את הבגדים ואת הזיכרונות הטמונים בהם.

פרק שלישי

ברגע שאני מאמץ את מגוון הסכנות שטמונות ברגשות האשמה שלי, דפיקה נשמעת על הדלת, ואחריה מהדהד קולו של סת', "שיין."

אני פותח את הדלת במשיכה. לפניי עומדת אישה במדי בית החולים, וסת' משתהה מאחוריה. "מה קרה?" אני שואל, וגלי מתח מטפסים במעלה גווי כשאני ממתין לשמוע את החדשות שבפיה.

"סיימנו לערוך את הבדיקות לאשתך, היא אומרת, ואני חש מעט הקלה מעצם הידיעה שאמילי חיה. "שיכנו אותה באחד מהחדרים הפרטיים. הרופא רוצה לשוחח איתך."

"מה שלומה?" אני שואל ויוצא למסדרון, אני רוצה לשמוע את החדשות הטובות עכשיו, לא אחר כך.

"נאמר לי שמצבה עדיין יציב," היא אומרת, "אבל אני סניטרית. זה כל מה שאני יודעת." היא מחווה בידה מעבר לכתפה בחוסר נוחות.

"מכאן."

היא מתחילה ללכת, וסת' ואני באים בעקבותיה, כל אחד מאיתנו תופס את מקומו לצד אחת מכתפיה. "מה שלום אחי?"

"הוא עדיין בחדר הניתוח," היא מבשרת לי.

"הוא שם כבר לפחות שעה," אני מעיר.

היא מובילה אותנו במסדרון לעבר מעלית. "אני באמת לא יודעת יותר

ממה שמספרים לי. אני מצטערת."

דלתות המעלית נפתחות, ואנחנו נכנסים אליה. ברגע שכולם בפנים, הסניטרית לוחצת על כפתור הקומה השביעית, ובשנייה שאנחנו מתחילים לזוז אני נזכר באותו רגע באמבולנס שלבו של דרק עצר. אני שוב משחזר את רשימת הטעויות שעשיתי, אבל היא ארוכה כל כך, עד שאיני מצליח לסיים אותה עד תום המסע הקצרצר במעלית. הדלתות נפרדות זו מזו, הסניטרית יוצאת למסדרון, ואנחנו צועדים בעקבותיה בנתיב ארוך שמוביל למסדרון נוסף ובסופו דלתות כפולות. "זאת הסוויטה הפרטית שלכם," היא מבשרת לנו ומקישה את קוד הכניסה. "אחת-שמונה-אחת-שמונה," היא אומרת כשהדלתות נפתחות בזמזום. "זה יהיה קוד האבטחה שלך עד שתשתחררו מבית החולים."

אני קולט את המידע, אבל כרגע אכפת לי מדבר אחד בלבד: מאמילי, שנמצאת מעברן השני של הדלתות. אבל אני בכל זאת מהנהן לסניטרית בנימוס ונכנס לסוויטה בעקבותיה. היא עוצרת בכניסה לחדר וממתינה לי. "אני אשאיר אותך עם הצוות הרפואי," היא אומרת, חולפת על פני ויוצאת, בעוד סת' מחזיק למענה את הדלת. אבל אני כבר ממשיך הלאה, להוט לשמוע דיווח על מצבה של אמילי. נואש לראות אותה ולגעת בה. אני פונה בסוף מסדרון הכניסה ונכנס לחדר, שנראה כמו סוויטת ענק וכולל אזור מגורים ומימינו מטבח. אבל האזור החשוב מכול נמצא משמאלי ונראה כחדר בית חולים, כולל מיטה, וכשאני רואה את אמילי עליה וצינורות מחוברים לזרועותיה ולפיה, המחזה מכה בחזי בעוצמה.

לצד המיטה עומד גבר גבוה במדי רופא כחולים, כבן ארבעים, ומשוחח עם האחות שפגשתי בלובי. שניהם כמו חשים בנוכחותי בדיוק באותו הרגע, מפני שהם מסיימים את שיחתם ופונים אליי יחד. "מר ברנדון," אומר הגבר ומחזיר את הגיליון הרפואי של אמילי למקומו בצד המיטה. "אני דוקטור מילבורן."

"מה שלומה?" אני שואל וצועד אליהם, אלא שגם הוא מתחיל ללכת ונעמד ביני לבין המיטה, גופו הגבוה הכחוש כמו חומה שמפרידה ביני לאמילי. חומה שאני רוצה למוטט.

"מצבה —"

"יציב," אני משלים, כבר יודע מה הוא עומד לומר. "זה מה שכולם אומרים לי. מה זה אומר?"

"הסריקה מעידה על הצטברות נוזלים במוח."

"הצטברות נוזלים," אני חוזר. "במוח. זה לא נשמע יציב."

"זה אמנם נשמע דרמטי, אבל למעשה, כל זעזוע מוח הוא הצטברות נוזלים. במקרה שלה החדשות הטובות הן שאין צורך לבצע ניקוז, לפחות לא בשלב הזה."

"היא התעוררה?"

"לא, היא לא התעוררה, וזה לא דבר רע בהכרח. היא זקוקה למנוחה כדי להחלים, כך שעלינו להעניק לגוף שלה את התמיכה שהוא זקוק לה כדי שיוכל לעשות זאת. והודות לטופסי האשפוז שעליהם חתמת, יכולתי לפעול במהירות ולהכניס אותה למצב של תרדמת."

"תרדמת," אני חוזר על דבריו בכעס. **בפחד**. "הכנסת אותה לפאקינג תרדמת?" אני עוצם את עיניי לרגע, כדי לדכא את גל הזעם הלא קרוא שלצערי אני לא מצליח לרסן. ידי מתרוממת, ואני מביט בו. "סליחה, דוקטור. בבקשה תסביר לי למה הכוונה."

"תרדמת מאפשרת לנו להאט את גלי המוח שלה, כך שהוא נזקק לפחות אנרגיה כדי להחלים. וככל שהוא יחלים מהר יותר, כך יפחת הסיכוי שייגרם לה נזק ארוך טווח."

"נזק ארוך טווח? יכול להיות ש—"

"לא," הוא מיד אומר. "אני לא צופה נזק ארוך טווח, אבל זאת רק דעתי, שמבוססת על הניסיון האישי והחושים שלי, זאת לא חוות דעתי המדעית. המוח הוא איבר מורכב, ואם כי אנחנו יודעים עליו הרבה, רב הנסתר על הגלוי. אני לא יכול לומר לך בוודאות מוחלטת מה יקרה. עם זאת, אני יכול להבטיח לך שהתרדמת הכפויה עוזרת לקדם תוצאה סופית חיובית."

"ואתה יכול להעיר אותה מהתרדמת הזאת?"

"כן. בעיקרון מדובר במצב דומה להרדמה."

"ומה הסיכונים שכרוכים בצעד הזה?"

"לחץ הדם שלה ירד, כמו גם קצב הלב שלה, אבל חיברנו אותה למכונת הנשמה וסיפקנו לה את התמיכה הנדרשת כדי לוודא ששום דבר רע לא יקרה לה."

"כמה זמן היא תהיה במצב הזה?"

"אני מצפה ששבוע יספיק, אבל שוב, זה הניסיון האישי מדבר, ולא המדע. נערוך לה סריקה נוספת בעוד שבועים ושתיים שעות. אין לדעת כיצד הגוף שלה יגיב, אבל אני מאמין שעד אז כבר יחול שיפור במצבה. בינתיים שב לידה. דבר איתה. אנחנו דואגים לכל השאר."

שב. דבר. חכה. פעולות שאיני טוב בהן. פעולות שלא מאפשרות לי לתקן את המצב. "ואחיי?"

"אני מכיר היטב את הרופא המנתח שלו, והוא אחד המנתחים המוכשרים ביותר לא רק בבית החולים הזה, אלא בכל המדינה. דרך בידיים טובות."

"מתי נדע מה מצבו?"

"כבר ראיתי ניתוחים כאלה, הם יכולים להימשך שעות או שמונה שעות. זה תלוי במה שהרופא מוצא כשהוא מוציא את הקליעים. הצוות הרפואי באגף הפרטי נמצא בקשר עם הצוות המנתח. הם יעדכנו אותך בכל שעה."

אני מהנהן. "תודה, דוקטור."

"תחזיק מעמד, בן. הוא אוהז בכתפי. "אנחנו נעניק לשניהם את הטיפול הטוב ביותר." הוא מרפה ממני ומתרחק, אבל האחות נעמדת במקומו ויוצרת מחיצה נוספת ביני לאמילי. "עליי לתת לך כמה הוראות לפני שאשאיר אתכם לבד."

"אני מקשיב."

"הדלת מימין למיטה שלה מובילה לחדר שבו נשכן את אחיך אחרי הניתוח. אנחנו נעדכן אותך במצבו בכל שעה, עוד לפני שנביא אותו לכאן." היא מעיפה מבט בשעונה. "אני אמורה לקבל עדכון בעוד חצי שעה." היא שומטת את זרועה וממשיכה לדבר בלי להמתין לתשובתי, כאילו יודעת שאני לא במצב הרוח המתאים לשיחת חולין. "בשני

החדרים יש מצלמות שמקליטות גם אודיו. אנחנו יכולים לראות ולשמע את המוניטורים מתא סמוך, אבל ליד המיטה שלה יש גם שלט עם כפתור קריאה. במקרר יש חטיפים, ובמטבח יש קפה. ולבסוף, גם אם תתפתה לשבת על המיטה או לחבק אותה, אל תעשה את זה. היא צריכה לשכב בלי לזוז."

"אני מבין," אני מסכן, אבל לא רוצה אלא לעשות את מה שהיא אסרה עליי: לחבק את אמילי ולא להרפות ממנה שוב.

"תודיע לי אם תצטרך משהו," היא מוסיפה, ושוב לא ממתינה לתשובתי, אלא מיד חולפת על פניי, ורגליה נושאות אותה לעבר היציאה בזמן שמבטי נופל על אמילי. כל כך חיוורת. כל כך דוממת. אבודה לי. אבל חזה עולה ויורד, והמוניטור שלה מצפצף בקצב יציב. אני רוצה לגשת אליה. אני רוצה לעטוף אותה בזרועותיי. אני רוצה לחבק אותה, לעזאזל, ולעולם לא להרפות. אבל אני לא עושה את זה. עדיין לא. אני צריך להיות איתה לבד.

קול זמזום נשמע, וסת' ואני מסתובבים לעבר הכניסה. אני ממתין בזמן שסת' ניגש לדלת, ועוצר את נשימתי בציפייה לחדשות על דרך. אני מרגיש כאילו אני ממתין נצח, אבל סת' חוזר בתוך שלושים שניות בלבד. "הבגדים שלך," הוא אומר ומצביע על שקית הפלסטיק שבידו. "השאר אתם בשירותים." הוא ניגש לספה שמשמאל למיטתה של אמילי ומשליך את השקית על שולחן הקפה. "המצב עם האף-בי-איי בטיפול, דרך אגב. כבר התקשרתי לניק, והוא דואג שיחזירו לו כמה טובות ויורידו לנו את דניס מהגב."

זה חשוב. אמור להיות אכפת לי. אבל לא אכפת לי בכלל. "לך, סת'," אני מתנשף. "אני צריך להיות לבד עם אמילי."

הבעת פניו נותרת חתומה, והוא אומר רק, "אני אשאר בסביבה," ופונה לעבר הדלת. בלי כעסים. בלי פוליטיקה. בלי העמדת פנים. זה סת', ואילו הוא היה מתנהג אחרת עכשיו, זה לא היה נגמר טוב. צעדיו מהדהדים על הרצפה כמו הלמות תופים, ומבטי נופל על אמילי ועל פניה החיוורות. שיערה החום פרוע וסבוך. גופה עוד דומם להחריד. הדלתות נפתחות ונסגרות, ודממה משתררת בחדר, פרט לקול המוניטור ולצליל

נשימותיי הכבדות, החנוקות. אני ניגש לצד המיטה ואצבעותיי מתעקלות לתוך כפות ידיי, הצורך שלי לאחוז בה ולנשק אותה בלתי נסבל כמעט. אני נושם חדות, לוקח שרפרף על גלגלים שעומד בקרבת מקום, ומניח אותו לצד המיטה, ואז מוריד את מעקה המיטה ולוקח את ידה הקטנטנה והקרה בידי.

ולפתע אני חוזר בזמן ונזכר ברגע הראשון שהיא נגעה בחיי. בבית הקפה שבבניין המשרדים שלנו.

ההזמנה שלי מגיעה, ואני מזדקף כדי לקחת את הקפה שלי ולמצוא מקום ישיבה, כשבחורה בשיער חום, יפה כבת עשרים, עם בושם מתוק ופרחוני, רצה לעברי ולוקחת את הכוס.

"גברתי," אני מתחיל לומר, "זה —"

היא לוגמת ומעוותת את פניה. "מה זה?" היא פונה לעבר הדלפק. "סליחה," היא קוראת. "טעיתם בקפה שלי."

"בגלל שזה לא הקפה שלך," נוזפת בה קארן ומניחה כוס חדשה על השולחן. "זה הקפה שלך." היא לוקחת את הכוס שלי, מסובבת אותה ומצביעה על השם שכתוב על צדה. "זה הקפה של שייך." היא מעיפה בי מבט. "אני מיד מסדרת את זה. יש לי עוד לקוח."

אני מנופף אליה בהבנה והיא נחפזת ללכת. גנבת הקפה הריחנית פונה אליי, לחיי הפורצלן שלה סמוקות, ושפתיה המלאות המשוחות בוורוד מסיחות את דעתי. "אני ממש מצטערת," היא ממהרת לומר. "חשבתי שאני היחידה שעדיין לא קיבלה את הקפה שלה, ואני ממהרת." היא מגישה לי את הקפה שלי, אך מיד מניחה אותו חזרה על הדלפק. "אתה לא יכול לשתות את זה. שתיתי ממנו."

"ראיתי," אני אומר ומרים את הכוס. "טעמת ממנו ועיקמת את הפרצוף."

עינינה נפערות, וצבען הכחול-חיוור תואם את חולצת המשי קצרת השרוולים שלה. "אה. כלומר, לא. בעצם, כן, עשיתי את זה, אבל לא בגלל שהקפה לא טוב. הוא פשוט מאוד חזק."

"זה לאטה עם מנה משולשת."

"משולשת," היא אומרת בפנים חמורות סבר. "ידעת שבמדינות עולם

שלישי מסוימות ממלאים בקבוקים בחומר הזה ומוכרים אותו כתרופת פלא שמצמיחה שיער על החזה?" היא מנמיכה את קולה ללחישה, "זה לא ייראה עליי טוב."

"למרבה המזל," אני אומר בצחוק, כשחמש דקות לפני כן לא חשבתי שאצליח לצחוק כלל הבוקר, "לי אין את הבעיה הזאת." אני מרים את הכוס, אומר "לחיים" ולוגם, והטעם העמוק והעשיר גולש במורד גרוני. היא מחווירה, חוסר נוחות ניכר בפניה כשהיא חוזרת ואומרת, "שתיתי מהכוס הזאת."

"אני יודע," אני אומר ומחזיר לה את הכוס. "תנסי לקחת עוד לגימה."

היא לוקחת את הכוס ומניחה אותה על הדלפק. "אני לא יכולה לשתות את זה. וגם אתה לא." היא מצביעה על פתח המכסה שמוכתם בוורוד. "האודם שלי נמרח על הכול, ואני לא יודעת איך לומר לך את זה, אבל הוא מרוח גם עליך ו...". היא צוחקת בקול רך וסקסי, וידיה מתמקמות על מותניה הצרים-אך-מקומרים מתחת לחצאית השחורה הצמודה שלה. "סליחה. לא התכוונתי לצחוק, אבל הגוון הזה לא מתאים לך."

עכשיו גם אני צוחק, האישה הזאת מדליקה אותי באופן רשמי ובלתי אפשרי, אף על פי שאני מרגיש בעיצומה של מלחמת עולם שלישית. "נראה שאת יודעת איך להשאיר חותם."

"למזלך, זה לא חותם קבוע," היא אומרת. "אתה יכול פשוט לנגב אותו. ותודה שאתה מקבל את זה בהבנה. אני באמת מצטערת על הכול."

"אם את באמת מצטערת, תנגבי אותו את."

מצחה מתקמט בבלבול. "מה?"

"את מרחת עליי אודם." אני מרים מפית מהדלפק ומגיש לה אותה.

"אז את תנגבי אותו."

"מרחתי את האודם על הכוס," היא אומרת כשהיא מתאוששת

מההלם. "אתה מרחת אותו על עצמך."

"מבטיח לך שאם הייתי מורח אותו על עצמי, שנינו היינו נהנים עכשיו

הרבה יותר." אני מעיף מבט חטוף במפית. "את מתכוונת לעזור לי?"

לחייה מאדימות, והיא מחבקת את עצמה. הביישנות הפתאומית שלה סותרת את הערותיה המצחיקות הקודמות מלאות הביטחון, היא מסקרנת אותי. "אני אגיד לך אם לא תוריד הכול."

שפתיי — מוכתמות האודם — מתעקלות לנוכח השנינות שלה, אבל אני בכל זאת לוקח את המפית ומנגב את פי, ולאחר מכן זוקר כלפיה גבה בשאלה. היא מצביעה על זווית פי. "יש לך עוד קצת משמאל."

אני מוסר לה את המפית. "תנגבי את זה **את**."

היא שואפת עמוקות כאילו אוזרת אומץ ולוקחת את המפית מידי. "טוב," היא אומרת ומתקרבת אליי, הניחוח השובב והמתוק שלה מדגדג את נחיריי. היא מושיטה את ידה לפי, גופה נע לכיווני, וידי משתוקקת לנוח על מותניה. אני רוצה את האישה הזאת, ואין לי כוונה להניח לה לחמוק ממני.

"הנה," היא אומרת ושומטת את זרועה, ואני אוחוז בידה ומחזיק אותה ואת המפית בינינו, לא מוכן לתת לה לברוח.

עיניה התכולות היפהפיות נפערות בהפתעה ומתרוממות אל עיניי באחת, ומבטינו נפגשים ועובר בינינו ניצוץ חשמלי ששולח אליי זרם לא צפוי, כזה שבא לי טוב. "תודה," אני אומר ומרכך את הנימה התובענית שכבר מזמן הפכה אצלי לטבע שני.

אני ממצמץ וחוזר להווה מתוך ודאות שזה היה הרגע המדויק שבו התאהבתי בה. בדרך שבה הצליחה לשלב בין היסוס לאומץ. בין תעוזה לביישנות. שילוב שהעיד על נשמתה העמוקה, על יפי אופייה שעמוק יותר מיופי שטחי, ושהיה בלתי אפשרי שלא לשים לב אליו. אני מעיף מבט במוניטור שמצפצף בקצב אחיד, ואז בעיניה העצומות. מה לא הייתי נותן כדי להביט בעיניה הכחולות ברגע זה. "אני מצטער, מתוקה," אני לוחש. "הייתי צריך להוציא אותך מכאן." אני חושב על הבטחתי לדרך להציל את החברה, אבל הוא חייב לשרוד ולהציל אותה בעצמו. הוא יציל אותה. לא אני. "אנחנו נעזוב," אני מבטיח לאמילי. "נעבור לניו-יורק. ואני מתכוון לנצל עד תום כל רגע בכל יום."

העובדה שדרך לא מסוגל להתמודד עם מרטינה בכוחות עצמו לא משנה דבר. מרטינה ימות.

המחשבה על מותו של מרטינה לא מעוררת בי כעס, לא חרדה ולא כאב, אלא תחושת שלווה שאני מברך עליה. ותחושת שליטה. ייעוד ומיקוד. אני מנשק את ידה של אמילי, ואז את לחייה. ושוב מנשק אותן, ואז קם על רגליי ומתחיל לפסוע הלוך ושוב, חושב על כל הדרכים האפשריות שאוכל להרוס בהן את מרטינה. הכפפות הוסרו. החוקים כבר לא חלים עלינו. הזמן חולף, ואני פוסע ברחבי החדר ומדי פעם נעמד לצד אמילי, מלטף את לחייה, בודק את המוניטורים שלה. אחרי שני סבבים כאלה אני מתקשר לאחות כדי לקבל עדכון באשר לדרך, אבל אין חדש. עוד ארבעה סבבים, ודלת החדר מזמזמת ונפתחת.

גיסיקה נכנסת לחדר בפרץ של אנרגיה, ממהרת לעברי, ושערה הארוך הבלונדיני פרוע וסתור. "שיין", היא אומרת בנשיפה, ודאגה ניכרת בפניה דמויות הלב. "איפה היא? מה שלומה?" היא קופאת במקומה ומסתכלת על המיטה. "אלוהים." ידה מתרוממת לראשה. "אלוהים."

אני נעמד לצדה. "זה שלומה."

"אלוהים", היא שוב אומרת. "זאת אשמתי."

"סיממו אותך."

"לא עד כדי כך, אחרת הייתי מאושפזת כמו קודי. אני עוד תפקדתי."

הייתי צריכה לבוא איתה לשירותים כשהיא לא הרגישה טוב."

"הייתי צריך להגן עליה."

אני מסתובב כשאני שומע את קולו של קודי רודריגז, שומר הראש של אמילי, שכנראה נכנס לחדר כשגיסיקה הגיעה. ואם כי הוא לבוש במכנס גיינס ובחולצת טריקו, כתפיו הרחבות שמוטות ועורו השחום חיוור. "זאת אשמתי", הוא חוזר, ולפתע קורס על אחת מברכיו.

"קודי!" צועקת גיסיקה וממהרת אליו. "חתיכת משוגע", היא מסננת וכורעת לצדו על ברכיה עטויות הגיינס. "אתה אמור לשכב במיטה." היא מביטה בי. "החוטפים נתנו לו כמות סם שהייתה מפילה פיל."

אני ניגש לעזור לו, כורע על ברכיי ואוחז בזרועו. "מה אתה עושה פה?"

"היא הייתה באחריות", הוא אומר. "אני שומר הראש שלה."

"זאת לא אשמתי", אני אומר. "אתה צריך לחזור למיטה."

"לא", הוא אומר וקם על רגליו, וגיסיקה ואני אוחזים בזרועותיו

ונעמדים איתו. "אני נשאר איתה," הוא מתעקש. "אתה לא צריך לשלם לי." הוא מתרחק מג'סיקה וממני, ניגש לספה שליך המיטה ומתיישב עליה. "אני נשאר."

אני סוגר את המרחק שמפריד בינינו ומתנשא מעליו. "אתה צריך להחלים, קודי."

"כבר הייתי במצבים גרועים מזה," הוא מבטיח לי, "ובכל זאת הרגתי את מי שעשה לי את זה, כפי שהייתי צריך לעשות הלילה." מבטו לוכד את שלי. "אני התזכורת שלך."

מחצי מתקמט לנוכח ההערה המשונה. "תזכורת?"

"עדיין לא הכנסת לי אגרוף או העפת אותי מהחדר, מה שאומר שאתה לא מאשים אותי. זאת לא אשמתך, אבל אתה בטוח שכן. תאמין לי, גבר. אני מכיר את הרצון לשאת בכל הנטל. אני מכיר את רגשות האשם." אני לא ממצמץ. אני לא מגיב. הוא לא מכיר אותי, ואני לא מעריך את הניסיון שלו להיכנס לי לראש, אבל עצם העובדה שהוא כאן, שהוא מתמודד איתי במצבו למרות שיכולתי להאשים אותו, מעידה על יושרו. לאחר שפרק זה בחיי יסתיים, אני לא יודע אם אוכל להיות שוב אדם ישר. אני לא חש צורך להתנצל על כך, ואני תוהה אם כך הופך מישהו כמו מרטינה ל... מישהו כמו מרטינה. מה שלא צופן העתיד, ואם כי אותו הדבר עלול לקרות גם לי, דבר לא משנה את העובדה שאני רוצה את אמילי הצחה כשלג וזקוק לה. אולי הצד הרע שבי פשוט הפך אותי לאנוכי, מפני שאין בי שום רצון לעשות את הדבר הנכון ולעזוב אותה. אני פשוט רוצה אותה. עכשיו. לנצח. מבלי לפחד שמרטינה, או מישהו אחר מעברה, יפגעו בה. עליי להיפטר מכולם. מכל אחד ואחד מהם.

"שיין ברנדון," אומר קודי בשקט ומחזיר אותי אל המציאות. וברגע שאני מחזיר אליו את מבטי, הוא מוסיף, "לא משנה מה נראה לך שאתה רוצה לעשות כרגע, חכה חודש לפני שתעשה את זה. חודש הוא די זמן להסתכל על הכול בצלילות, דבר שאתה לא מסוגל לעשות כרגע, אני מבטיח לך."

אני לא בטוח אם המצפן המוסרי שלו מועיל או מזיק לי כרגע, אבל אין לי הזדמנות לחשוב על זה לעומק. הדלת מזמזמת, ואני מיד פוטר את

התובנה העמוקה מדיי שבדבריו, כשגל אדרנלין גואה בי בציפייה לחדשות שיתכן שאיני מעוניין לשמוע. אני מסתובב לעבר הדלת ורואה שסתי נכנס לחדר, מלווה בגבר נמוך ומוצק במדי רופא.

"אני דוקטור ריילנד," מכריז האיש ומושיט לי את ידו. אני לוחץ אותה בשעה שאני בוחן את שערו הסמיך המסופר בדקדקנות והשזור פה ושם בשער שיבה, וכולי תקווה שגילו מעיד על הניסיון שלו. "אני הרופא שניתח את אחיך."

גיסיקה ממחרת להצטרף אלינו. "מה מצבו?"

"הלב שלו ניזוק מאוד," הוא אומר. "אבל הנזק היה קל לאיתור ולתיקון, ובזכות זה סיימנו את הניתוח מהר כל כך." "אתה אומר שהוא יחלים?" אני שואל בזהירות, עדיין לא מוכן להניח לעצמי לטפח תקוות.

"השעות הבאות יהיו קריטיות," הוא אומר.

"קריטיות," אני חוזר. "אז הוא עלול למות בכל רגע."

"אני אהיה ישיר," אומר הרופא. "כן. הוא עלול למות בכל רגע."

דרך עלול למות בכל רגע. הכרזתו של הרופא היא כמו להב נוסף שמפלח את לבי. "ואם הוא ישרוד את הלילה?" אני שואל. "אז הוא יצא מכלל סכנה?"

"למען האמת, הוא צריך לשרוד את הימים הבאים," קובע הרופא. "אני עשיתי את חלקי, ועכשיו תור הגוף שלו. אני אשאר בבית החולים כל הלילה. אם הוא יזדקק לי, אני אגיע." מכשיר הטלפון שלו רוטט, והוא שולף אותו מכיסו כדי לקרוא את ההודעה, ומעיף בי מבט. "מכניסים אותו לחדר הסמוך. אשתו כבר בחדר. אני מתנצל, אבל יש לי עוד מטופל שזקוק לי. אני אבדוק מה מצבו לאחר שהוא יתמקם." הוא נפנה לעזוב, וסתי מקמט את מצחו.

"אשתו?" מבטאת גיסיקה בקול את מה שסתי ואני חושבים.

"תרזה," אני לוחש, וכבר צועד לעבר הדלת שמחברת בין החדרים, ששם ממתין לי עוד משחק מבית היוצר של מרטינה, ואני מתכוון לשים לו סוף, בדיוק כפי שאני מתכנן לשים סוף לאדריאן.

אני נכנס לחדר של אחי, שזהה לחדרה של אמילי, ורואה שהמקום

שבו מיטתו אמורה להיות ריק, משום שעדיין לא הביאו אותו לחדר. אישה מוכרת בעלת שיער כהה עומדת לצד החלון הסמוך לכניסה, גבה אל החדר, וכשהיא פולטת יפחה ומסתובבת, אני רואה שצדקתי. ה'אישה' שעליה דיבר הרופא היא אכן אחותו של מרטינה, תרזה.

"אני מצטערת," היא אומרת, ופניה נפוחות מבכי. "זה קרה בגללי. ידעתי שרמון מפלצת. הייתי צריכה לעזוב עוד קודם. הייתי צריכה להתרחק מדרק."

"את לא יכולה להישאר כאן," אני אומר. "אני לא יכול, ולא מוכן, שאחיד —"

"אסרתי עליו לבוא," היא אומרת בלהט. "אמרתי לו שאהרוג אותו אם יבוא, והתכוונתי לזה. אני אהרוג אותו. זה קרה רק בגללו. הכול בגללו. הוא הרג את אחי. ועכשיו. ועכשיו... עכשיו יכול להיות שהוא הרג —"

"לא," אני אומר בתקיפות. "דרק לא עומד למות."

"אתה יודע משהו? היא שואלת בתקווה. "הוא בסדר?"

"הוא לא בסדר," אני אומר. "אבל הוא יצא מניתוח. הוא יגיע לכאן

עוד מעט."

"בבקשה אל תכריח אותי ללכת. אני אוהבת אותו," היא מתייפחת.

"אני מתחננת בפניך."

אני מיד נזכר בנסיעה באמבולנס ובתחינתו של דרק שאומר לה שהוא

אוהב אותה. "את יכולה להישאר."

בדיוק אז מתגלגלת המיטה לתוך החדר. סת' נעמד לצדי, ותרזה

משתתה בצדו השני של החדר. בתוך כשישים שניות אחי תופס את מרכז

החדר, שרוע במיטה, ובפיו צינורית.

"אתה צריך להתקשר להורים שלך," אומר סת'.

"עדיין לא," אני אומר.

"שיין —"

"עדיין לא," אני מסנן. "לא לפני שהוא יתעורר."

אני מסרב לשקול את האפשרות שהוא לא יתעורר.

"שיין —"

"כשהוא יתעורר," אני חוזר וממאן להאמין שזה לא יקרה. ממאן לקבל אפשרות שהוא ואמילי לא יצאו מבית החולים הזה בריאים ושלמים. ואני לא נותן לסת' את ההזדמנות להתווכח איתי, אלא מתקדם לתוך החדר של דרק כדי לדבר עם האחות. מאותו הרגע אני מרגיש כאילו אני שוב במסעדה, שוב בתוך המנהרה. אני מסתכל עליה ומקשיב להוראות שהיא נותנת לי ול'אשתו' תרזה. לאחר שהאחות הולכת, אני לא מתייחס כלל לתרזה, אלא מתיישב בכיסא שליד אחי. אני משוחח איתו כאילו הוא שומע אותי, אם כי אין כל סימן שמעיד על כך. לבסוף אני קם ופונה לתרזה, אומד אותה בלי לומר דבר.

"אני אוהבת אותך," היא חוזרת, וקולה רועד ברגש. "אני לא אלך בלי קרב."

אני מאמין לה, בדיוק כפי שאני מאמין שאחי אוהב אותה. הוא זקוק לסיבה לחיות. היא יכולה לתת לו את הסיבה הזאת, ובדיוק בגלל זה אני לא יכול לסלק אותה. אבל זה לא אומר שאני בוטח בה. היא בת למשפחת מרטינה, והיא בחרה לחיות ולעבוד קרוב לעסק המשפחתי. זאת בעיה שממנה אני לא יכול להתעלם, שכן היא מעידה על נאמנות לארגון פשע. ואחי לא חשב אחרת. הוא רצה להיות חלק מהארגון של מרטינה. הוא קיבל את מערכת היחסים שלו איתה כמערכת יחסים עם המשפחה שלה. בסופו של דבר, היא אחותו של השטן. אבל אני מוכן להשלים עם הרוע שבה ולסבול אותו, לפחות לעת עתה.

אני צועד לעבר הדלת, היכן שסת' מחכה לי, או בעצם עומד על המשמר. כשאני מתקרב אליו, הוא נעלם לתוך החדר השני, ואני עוצר בפתח שמחבר בין החדרים ואומר לתרזה מבלי להסתובב אליה. "תשאירי את הדלת פתוחה," אני מורה לה, ולא ממתין לתשובה.

אני נכנס לחדרה של אמילי, וגוש סבוך של רגשות מתגבש בחזי, כשריחה המוכר ממלא את החדר. אני משתוקק לדבר איתה, להתקרב אליה, אבל אני יודע שאם אביט בה עכשיו, משהו בי יתנפץ לרסיסים, ואין לי מושג כיצד ואיפה ינחתו השברים. במקום זאת, אני עושה מאמץ ומעביר את מבטי לקודי, שנמצא בצדו השני של החדר, שוכב על הספה שבאזור המגורים, אקדחו נח על שולחן הקפה לידו, וידו נחה על הנשק.

"הצוות הרפואי יודע שקודי כאן?" אני שואל את סת', כשהוא נעמד לפניי.

"אני אדאג להודיע להם."

"איך אני יכולה לעזור?" שואלת ג'סיקה כשהיא מצטרפת אלינו.

"לכי הביתה לנוח," אני אומר, ולא מוכן לענות על השאלות שברור לי שהיא עומדת לשאול.

"אני נשארתי," היא אומרת.

"את לא נשארתי," אני עונה.

"אמילי חברה שלי. אתה חבר שלי."

"אני הבוס שלך," אני מתקן אותה. "לכי הביתה."

"שיין —"

"את אישה חכמה, ג'סיקה," אני אומר. "את יודעת שמשהו פה מסריח. ואת בוודאי יודעת שאת עלולה לגמור באחת המיטות האלה עוד הלילה. אל תתווכחי איתי ואל תשאלי שאלות שאני לא מתכוון לענות עליהן."

"אני יכולה להתמודד עם זה," היא אומרת. "מה שזה לא יהיה, אני יכולה להתמודד עם זה."

"אני לא רוצה שתתמודדי עם זה," אני עונה. "אני רוצה שתלכי הביתה."

הבעת פניה הופכת נוקשה, ועיקשות מוכרת מציפה את עיניה. "אנשים ישאלו אותי שאלות."

"תפני אותם אליי," מציע סת'.

היא נראית כאילו היא רוצה להתווכח, אבל בכל זאת מפטירה "טוב" קמוץ-שפתיים. "אני אלך. אני אתחמק משאלות. בינתיים. אבל אני מעורבת. אני רוצה תשובות, ואני אחזור מוקדם עם בגדים נקיים בשבילך, ובשביל אמילי כשהיא תתעורר." היא מסתובבת והולכת, סת' יוצא בעקבותיה, ואני חושב על השאלות שהיא עלולה לשאול, ועל הערתו של סת' באשר להוריי. גם אני זקוק לתשובות. אני שולה את מכשיר הטלפון מכיסי ומחייג את המספר של מרטינה.

אני שומע את הצלצול הראשון בדיוק כשג'סיקה יוצאת וטורקת את

הדלת. הוא מיד עונה, "אני מבין שאחותי שם."

"בריאה ושלמה," אני אומר, "בניגוד לאחי ולאישה שלי. עד כמה הצלחת לרסן את המצב?"

"לחלוטין," הוא אומר. "דרק ואמילי היו מעורבים בתאונת דרכים ברכב של שירות הסעות, והנהג יגבה את הסיפור הזה במלואו. הפרטים נמצאים בתיקייה שעושה את דרכה לאיש שלך סת'. ללא כל קשר לתאונה, הלילה פרצו למסעדה שלי, והאירוע הסתיים בטרגדיה."

"מה קרה לסיפור המאהב הקנאי?"

"הוא ממקם אותם במסעדה שלי."

"ומה יתפרסם באמצעי התקשורת?"

"השוד," הוא אומר. "את תאונת הדרכים השתקתי. אתה תבחר מתי

ואיך תספר לאנשים על מצבך."

אני לא שואל איך הוא הצליח לסדר את זה מול אנשי הרפואה והחוק, שהיו מעורבים במה שקרה. אני מנתק בדיוק כשסת' חוזר לחדר. "התקשורת לא תעשה בעיות," אני אומר ומעדכן אותו בפרטי השיחה.

"אני אעבור על המידע שהוא שולח לנו ואוודא שאנחנו מכוסים," עונה סת' לאחר שאני מסיים. "ואם זה מידע לגיטימי, יהיה לך עוד קצת זמן מול בעלי המניות וההורים שלך, אבל זה לא הרבה זמן, שיין."

"לא סתם שכרנו את ניק והצוות שלו," אני אומר. "עליהם לדאוג לכך שיהיה לי את כל הזמן שאני מחליט שאצטרך. וזה כולל השתלטות על המצב עם הסוכן דניס."

הוא נועץ בי מבט חסר פשר במשך שניות אחדות, ואז אומר, "אני אטפל בזה," ומשנה את הנושא. "מה אתה רוצה לעשות לגבי האורח הלא צפוי שלך?"

אני יודע למי הוא מתכוון ומעיף מבט בקודי, שעדיין שוכב על הספה בסלון וישן כמו בול עץ — אם כי ידו עוד נחה על האקדח שלו, מוכנה לפעולה. "תניח לו," אני אומר. "הוא יכול לשבת עם תרזה אחרי שהוא יבריא."

קודי מתיישב, גופו מתנדנד וגון עורו מעט חולני, ומכריז, "אני אעשה את זה עכשיו." הוא קם וצועד לעברנו במהירות מרשימה, בהתחשב

בעובדה שרק שעות קודם לכן הוא סומם וסבל מבחילה קשה, ואז ממשיך ונכנס לחדרו של אחי.

"אתה לא מאשים אותו או את הצוות של ניק בחטיפה של אמילי," אומר סת'.

"הפניית אצבע מאשימה היא דרך בריחה שאדם מעניק לעצמו, וזה לא מה שאני רוצה או צריך כרגע."

הוא מצמצם לעברי את עיניו, מביט מתחת לפני השטח של תשובתי, ואם כי אין לי מושג מה הוא מוצא, מבטו מתקדר מעט ומעיד שזה לא מוצא חן בעיניו. אך לזכותו ייאמר שהוא נבון דיו להניח לנושא. "אני אתחיל לעבוד על סיפור הכיסוי שלנו, ואם הוא יהיה טוב, אני אדאג שכולם, כולל ג'סיקה, ישתמשו בו. תראה את הנושא כסגור, אלא אם כן תשמע משהו אחר." אני מהנהן, והוא מוסיף, "אני אהיה בבניין," ואז מסתובב וצועד לעבר הדלת.

אני נשאר לעמוד שם, מקשיב לקול צעדיו, שואף את ניחוחה הפרחוני המתוק של אמילי, שאפילו הדם והקליעים לא מחו. היא מתיקות. היא שלמות. היא האור היחיד בחשכה, ואין לי אור אחר. הדלת נפתחת ונסגרת, ואני סוף-סוף לבדי עם האישה שאני אוהב, וכל קרע שהלילה הזה יצר, וכל רגש שהוא עורר בי, כבר הספיקו לחלחל ולמלא את החללים הריקים שבי.

אני לוקח עוד נשימה עמוקה, ומסתובב וצועד לקצה מיטת בית החולים של אמילי. מבטי נופל על פניה, על הצינורית הארורה שבפיה. זיכרון צף ועולה בי:

אני מסיר את העניבה מצווארי וקם עוד לפני שהם נוחתים על הרצפה. "אני עומד לקשור אותך, אמילי," אני אומר וסוגר את המרחק הקצר שמפריד בינינו עד שאני מתנשא מעליה.

תגובתה מהירה ולא צפויה. "בתנאי אחד," היא אומרת.

"אני מקשיב," אני אומר, ולפתע, בזמן שאני מחכה לתשובה, מתחוויר לי שאם כי היא לא לובשת בגדים, אני עירום מכל בחינה אחרת. באותו הרגע ברור לי שהלילה אני דפוק לחלוטין, משום שאני רוצה לשמוע אותה מתוודה על פחדיה ומפחד שתעשה זאת בעת ובעונה אחת.

"אחרי שהכול ייגמר, אתה לא תפקפק בדרך או בסיבות שזה קרה. זאת הבחירה שלי. לא אילצת אותי להסכים באיומים. לא הפחדת אותי. בחרתי להעניק לך את השליטה הזאת מפני שאני בוטחת בך. מפני שאני לא מפחדת ממך, וגם בפעם הבאה שתתנהג כפי שהתנהגת הלילה אני בכל זאת לא אפחד ממך." היא מושיטה לי את ידה.

כל עצב בגופי מתוח. כל חלק אפל בתוכי עולה באש. כל רגש הוא קשר סבוך שמייסר אותי בדרישה שאעניק לו שם. אני לא מוכן להרשות לעצמי להיכנע לחולשה הזאת, והמוטיב המרכזי של הלילה הזה חוזר. כעס. אמילי היא זאת שדוחפת אותי להרגיש ככה. היא זאת שדוחפת אותי להוכיח דבר אחד בלבד: שלא ראיתי את מה שראיתי בעיני הלילה. אני זורק את העניבה ומושך אותה אליי, שוזר את אצבעותיי שוב בשערה וחופן את ישבנה. "הכחשה היא דבר הרסני. את יודעת את זה, נכון?"

"אני יודעת," היא אומרת ואצבעותיה על חזי. "אני יודעת, אבל האם אתה יודעת?"

"לעזאזל, אמילי," אני נוהם, ופי נוחת על פיה, לשוני גולשת מבעד לשפתיה, וחבל מתוח נכרך סביבנו, אני נשלט בידי הצורך שלי לכופף אותה לרצוני ולהכריח אותה להודות באמת, כפי שאני רוצה לשלוט בה. אלא שהיא לא מניחה לי לשלוט בה.

נשיקתה עזה כשלי. לשונה תובענית, וידה הקטנה והרכה מצליחה להחליק אל מתחת לחולצה שלי, שאיכשהו השתחררה מתוך רצועת מכנסיי, והיא מלהיטה את עורי. אני מעמיק את הנשיקה ושוב צובט את ישבנה, ואיני יודע מי מאיתנו דוחק במי. איני מוצא את הפחד שחיפשתי או ציפיתי למצוא, וזה גורם לי להשתוקק אליו, להשתוקק אליה, עוד יותר. אני מרים את ידי וסוטר לישבנה די חזק כדי ללכוד את תשומת לבה.

היא צווחת ומתנשמת לתוך פי. "זה היה אמור להפחיד אותי? בגלל שזה לא הצליח." היא נסוגה מעט לאחור ומביטה בי, ואין שמץ של היסוס בדבריה או בעיניה. "למעשה, זה מדליק אותי. זה מדליק אותי כשאתה עושה את זה, שייך. עשה את זה שוב."

רכושנות גואה בי, חזק ומהר, והתחושה זרה ועזה. "מי הצליף בישבן שלך לפניי?"

"שום דבר שקרה לפניך לא חשוב," היא אומרת, ואצבעותיה מתכווצות לצד קו הלסת שלי. "עשה את זה שוב. אתה רוצה לעשות את זה. אני יכולה להרגיש את זה. אני יודעת את זה."

"לכל הרוחות, אישה. לא רציתי להפחיד אותך."
"אתה מתכוון שהיית משוכנע שאני כבר מפחדת ממך. לא פחדתי ממך ואתה לא מסוגל להפחיד אותי, אבל אתה מסוגל לעלות לי על העצבים כפי שעשית אחרי שמרטינה הלך. מה שראית בעיניים שלי לא היה פחד, שייך. זה היה כעס. הייתי עצבנית. אני עדיין עצבנית."
אני לא עושה לנו עוול ומיתמם. "בגלל שלא רציתי שתשמעי את הפגישה הזאת."

"כן," היא אומרת. "ואתה יודע הכול על העבר שלי, את כל הסודות והשקרים. אתה מודע לחיים השקריים שאני מנהלת כדי לשרוד. אל תוסיף להם עוד שקרים."
"אני גם יודע מה המשפחה שלך עשתה שעורר בך חוסר ביטחון. אני לא רוצה שתרגישי ככה."

"סודות גורמים לי להרגיש חסרת ביטחון."
"זה לא קשור לסודות. אני —"

"אל תגיד שוב שהגנת עליי. שלא תעז לומר את זה. אפילו ברגע זה אתה רוצה להיות אותו האיש שהיית במעלית, אבל אתה לא עושה את זה. תן לי הכול, או שום דבר. אני לא מסוגלת להיות באמצע. אתה רוצה לזייין אותי? אתה רוצה להפליק לי? תפסיק לעצור את עצמך." היא תופסת את החולצה שלי. "תפסיק להסתיר דברים מפניי. אני רוצה את הטוב, הרע והמכוער. אני רוצה —"

אני מנשק אותה שוב, ולעזאזל, אם היא רוצה את הרע והמכוער, זה מה שאתן לה. אני מרים ונושא אותה לספה, מתיישב, ולפני שהיא מבינה מה אני עומד לעשות, כבר השכבתי אותה על ברכיי וידי נחה על ישבנה.
"אני עומד להצליף בישבן שלך עכשיו."

"עשה את זה, " היא נושפת. "עשה את זה עכשיו."

אני ממצמץ בעיניי ושב להווה, ואם כי אנשים מסוימים היו חושבים שהתזמון של הזיכרון משונה, אני לא חושב כך. בשבילי, הוא מגלם את כל הדברים האינטימיים שחלקנו זה עם זו. את כל הרבדים שמרכיבים את האישה הזאת, רבדים שרק התחלתי לגלות, בשעה שאני רוצה להכיר את כולם. הוא מבטא את האתגר שהיא מציבה לי כשהיא אוסרת עליי להסתתר מפניה. הוא קשור בעוצמה. שלה. שלי. שלנו יחד. הוא כרוך בכך שאני פאקינג צריך שהיא תתעורר ותאתגר אותי שוב, ושוב, ושוב. אני אוחז במעקה המיטה שלפניי. "אני זקוק לך, אמילי," אני לוחש, אך היא עדיין לא זזה. היא עדיין שוכבת שם, בקושי חיה. אני מרכין את ראשי, סנטרי נשמט על חזי, וכרגע איני מסוגל אפילו לנשום כראוי.

פרק רביעי

איני יודע כמה זמן אני כבר עומד למרגלות מיטתה של אמילי: חמש דקות. שלושים. שעה תמימה. אבל הגוף שלי נוקשה, ומחשבותיי הן חור שחור טובעני, שהכול בו אבוד ודבר לא נמצא. אני מתרחק מהמיטה כדי לבדוק מה שלום אחי, אבל מבטי עוד משתהה על אמילי כמה דקות, ומשהו בי משתוקק לראות את מכונת ההנשמה מרימה את חזה עוד פעם אחת. פנימה. החוצה. אני מכריח את עצמי להסתובב, וכשאני עושה זאת, דחף חדש ודוחק עולה בי, והצורך לוודא שאחי מוגן ובטוח נושא אותי לדלת הפתוחה שמפרידה בין חדרו לחדר הזה.

אני נעמד בפתח הדלת ומוצא את דרך במצב שבו ציפיתי למצוא אותו; שוכב במיטה שבמרכז החדר, מחובר לצינורות ולמכונות. אבל לא ציפיתי שאמצא את תרזה יושבת לצדו ומשוחחת איתו בלחישות שאני לא מצליח לשמוע, אם כי אני חושד שקודי דווקא שומע אותן היטב. הוא יושב מאחוריה בכיסא העור שבפינה, גון עורו עדיין חולני למדי, אבל עיניו מרוכזות בי, מבטו פוגש את שלי, והמסר האילם ברור: הוא כאן. הוא מודע. הוא בשליטה, למרות הגיהינום שגופו עבר הלילה. הוא מאשים את עצמו, כפי שכל אדם אחר היה עושה במצבו, אף על פי שאין זאת אשמתו.

מבטי חוזר לתרזה, שמיד מרימה את מבטה. פתאום תשומת לבה נתונה לי, ועיניה נמלאות חוסר ודאות. רגש שתמיד הייתי שמח לראות

בעיניו של בן למשפחת מרטינה. רגש שאיני רוצה להרגיש באשר לעתידו של אחי, אבל כרגע אין לי מה לעשות בעניין. הוא עדיין חסר הכרה. הוא עדיין לא נושם בכוחות עצמו. אז אני מתפשר ועושה את מה שאני כן יכול לעשות — ומשאיר את תרזה במתח, כפי שמגיע לה.

אני נפנה ממנה ויוצא מהחדר, חוזר לחדרה של אמילי, והפעם ניגש ישירות אליה. אני צריך להיות לצדה ולדעת שאנחנו לבדנו. הצורך שלי בנקמה, וההכרח לוודא שכל מי שגרם לזה ישלם על כך, מתעמעמים ודוהים. מבחינתי, רק אמילי קיימת, ואני מקרב כיסא לצד מיטתה ומתיישב. אני לוקח את ידה בשלי ומתחיל לדבר איתה על הכול. על העבר, ההווה והעתיד. על הוריי. על המשפחה שלה. על מותג האופנה של חברת ברנדון יזמות שהיא שאפה לפתוח, ושאיני רוצה לראות אותה מקימה. אבל מעל לכול, אני מספר לה עד כמה אני זקוק לה. אני מספר לה עד כמה אני רוצה אותה. אני אפילו מדבר על הילדים שלא חשבתי שארצה עד לרגע שהתיישבתי לצדה, והתחוויר לי בדיוק עד כמה העולם הזה זקוק ליותר ממנה.

בשלב כלשהו אני נרדם. אני מתעורר כשראשי נח על מיטתה של אמילי, והאחות מבקשת ממני לזוז כדי שתוכל לבדוק את הסימנים החיוניים של אמילי. "אחי?" אני שואל ומפנה לה את הדרך.

"אין שינוי."

וזה מצבי במהלך השעות הבאות. אני יושב עם אמילי. אני בודק מה מצבו של דרק. ולבסוף, כדי לשמור על שפיותי, המוח שלי מתחיל לתכנן תוכניות לעתיד. אני שונא את מרטינה. אני רוצה להרוס אותה. אני רוצה להרוג אותה, אבל המשפחה שלו מעוניינת במותג הפארמה שלנו, ובעל המניות שלנו, מייק רוג'רס, מעוניין להשאיר את אמא שלי במיטה שלו בזמן שהוא משתלט על החברה שלנו. זה לא יקרה. עליי להשלים את תוכניתי לעצור את שניהם. למכור למייק את מותג הפארמה ולהניח למרטינה להפוך לסיוט שלו. יש לו עד יום שני לקבל את תנאי העסקה, והוא יעשה זאת. לאחר שהעסקה הזאת תושלם, אני ארכוש את מתחם הספורט שבו משחקת הקבוצה של מייק בעזרת השקעה של הקרטל של אדריאן, ואעביר את השליטה במייק לידיו של אדריאן. נקמתי במייק

תהיה מתוקה. והעסקה המתוקה שבה אדריאן יזכה תוציא אותו מהחברה ומהחיים שלנו. עסקה מתוקה מדיי בשביל חלאה כמוהו, אבל אני אתמודד איתו בהמשך.

מוחי עובד במרץ, תוכניותיי נרקמות, ובחמש בבוקר — שעה סבירה לכל הדעות — אני שולח הודעה לג'סיקה ודואג שתביא לי את מחשב המקבוק שלי וכל מה שאני צריך כדי לעבוד. עד שאמילי ודרק יצאו מבית החולים, כבר אטהר את החברה שלנו מהרעל של מייק רוג'רס ושל אדריאן מרטינה. אבל הטיהור לא יהיה מושלם, אני חושב לעצמי כשאני נזכר בתרזה שיושבת לצד מיטתו של אחי. אם רק אתן לו, אדריאן ינצל אותה ואת רגשותיו של אחי כלפיה כדי לשמר את קשריו איתי ועם החברה שלנו, ואני לא אתן לו. אם אחי יצא מזה בחיים, אין שום סיכוי שאניח לה להוביל אותו למוות שממנו חמק. היא עזבה בעבר. היא ודאי תעזוב שוב.

אבל היא לא עוזבת.

לפחות לא במהלך הימים הבאים, וגם לא כשבוקר יום רביעי מגיע. היא נשארת לצדו של דרק, וקודי נשאר לצדה. זה לפחות היה נכון עד לפני חצי שעה, כשזרקו אותו ואותה מחדרו של דרק כדי לעשות לו רחצת ספוג ולתת לו תרופות. קודי מצטרף אליי כשהם לוקחים את אמילי לעוד בדיקת סי-טי. "מה לוקח כל כך הרבה זמן?" אני דורש לדעת ופוסע אנה ואנה, אף שמעולם לא הייתי אדם שפוסע בחוסר סבלנות, עד שהחדר הזה השתלט על חיי ועל כל מי שאני אוהב.

"הם הרגע לקחו אותה," עונה קודי. הוא מציץ בשעונו ונשען על הדלפק במטבח, ובידו שקית סוכריות אם-אנד-אם. שכבת הזיפים העבה שעל לסתו משתווה לשלי. "לפני רבע שעה. הם אמרו לנו שזה ייקח ארבעים וחמש דקות עד שעה."

אני מעיף מבט בשעון כדי לבדוק את דבריו. "נכון." שפתיי מתהדקות. "שעה." אני מניח את ידי בתסכול על מותניי. אני כבר לבוש בג'ינס ובחולצת טריקו נקיים הודות לג'סיקה, שכנראה אחראית גם לבגדיו הנקיים של קודי, היות שעד כה לא ראיתי אותו יוצא מהבניין. "לאן

תרזה הלכה כשהם סילקו אתכם מהחדר?"

"האנשים שלנו משגיחים עליה, ולדבריהם, " הוא אומר, " היא הלכה לבית הקפה שבקומה הראשונה. זה המרחק הגדול ביותר שהפריד ביניהם זה ימים."

"וביניכם, " אני אומר ומתיישב על זרוע הספה שמולו. "מה דעתך על

תרזה?"

"היא זהירה, " הוא אומר. "אבל זה צפוי, בהתחשב בעובדה שהיא נולדה לתוך קרטל מרטינה. זה גם מעיד על כך שהיא למדה לתמרן את דרכה בתוך התפקיד הזה. זה לא אומר שהיא קיבלה אותו, אבל היא לא מתוקה וטהורה כפי שהיא מנסה להיראות."

"יכול להיות שהיא מנצלת את אחי כדי לקדם את המטרות של משפחת מרטינה?"

"אני לא יודע מה היו המניעים שלה בהתחלה, " הוא אומר. "אבל לא. האישה הזאת אוהבת את אחיך. ולפני שתשאל איך אני יודע, אני רואה את זה בעיניים שלה. אני שומע את זה בקול שלה ובכל הדמעות שהיא בכתה. היא לא עזבה אותו לרגע. הבוקר היא קראה לו את משחקי הרעב."

"משחקי הרעב, " אני חוזר. "בדיוק הספר המתאים. ספר על משחקי מלחמה בזמן שהוא שוכב במיטה בבית החולים, קורבן של מעשים שנופלים באותה הגדרה."

"כן, " הוא אומר. "האירוניה לא נעלמה גם מעיניי, אבל ללא קשר לבחירת הספר שלה, היא פשוט רצתה שישמע את קולה."

הטלפון שלי מצלצל, ואני שולה אותו מכיסי, מביט בצג ורואה שזה מייק רוג'רס, והוא מתקשר בדיוק בזמן, היות שהמועד הסופי שלו לאישור העסקה לפיצול החברה הולך וקרב. אני מתעלם מהשיחה, אין לי כל כוונה לשוחח איתו עד שאמילי תוחזר לחדר בטוחה ושלמה, ויהיה לי את כל המידע הנחוץ לסגור את העסקה לרכישת מרכז הספורט, שבו משחקת קבוצת הכדורסל של מייק. וזה יקרה בקרוב. בקרוב מאוד.

הדלת מזוזמת, ואני מיד מזנק על רגליי בפרץ אדרנלין, אך אני מאוכזב למראה ג'סיקה, שנראית קצת מוכנה מדי להלוויה בחליפת

מכנסיים שחורה. "נו, באמת," היא גוערת בי. "אל תיראה כל כך עצוב לראות אותי. הבאתי את המסמכים שרצית וכבונס —" היא עוצרת מטרים אחדים ממני ומצביעה על המגש שבידה — "קפה."

"מסמכים וקפה זה טוב," אני אומר. "הפתעות בזמן כזה הן לא טובות."

"הבנתי." היא תוחבת קווצה משערה הבלונדיני אל מאחורי אוזנה ומעיפה מבט חרד לעבר חדר השינה הריק. "אני ממש שונאת לא לראות אותה שם, אבל אני יודעת שהיא עוברת הבוקר בדיקת סי-טי. אני מצטערת. הייתי צריכה להודיע לך שאני עולה."

"מצטערת?" אני שואל. "את, ג'סיקה, אמרת שאת מצטערת?"

"אני לא מניאקית, שיין ברנדון. עכשיו כשאני חושבת על זה, אולי לא הייתי צריכה להביא לך מנה משולשת של קפה. אתה מתוח בכל הדרכים הלא נכונות."

קודי קם על רגליו ולוקח ממנה את מגשית הקפה. "לעולם אל תאיימי לקחת מאדם חסר-שינה את הקפה שלו. זה מסוכן."

"זה בדיוק מה שאני טוענת, הוא עייף," היא אומרת לו. ואז היא מביטה בי ומוסיפה, "אתה זקוק לשינה, לא לקפאין. הייתי צריכה לדעת את זה. אני אשאר כאן ואשב עם דרק ואמילי בזמן שאתה תנוח ותגלח את הפרצוף השעיר שלך." היא מעיפה מבט בקודי. "לשניכם לא יזיק להשתמש בתער." היא לא נותנת לנו הזדמנות להתווכח, אלא שוב פונה אליי. "אתה ממש לא תועיל לדרק ולאמילי אם הם יתעוררו." היא מחווריה. "כשהם יתעוררו. כשהם יתעוררו."

המילה 'אם' מפלחת אותי. "כשהם יתעוררו," אני מפטיר, לוקח את הקפה שקודי מציע לי, ומקווה בכל לבי ששניהם יתעוררו היום. "וכשזה יקרה, אז אנוח."

"במילים אחרות, אני לא יכולה לנצח בוויכוח הזה," היא אומרת.

"לא," אני אומר. "את לא יכולה."

"אני יכולה להעז ולשאול מה שלום דרק?" היא שואלת כשהיא לוקחת את כוס הקפה שלה מקודי, והוא מתיישב על זרוע הספה.

"ללא שינוי, " אני אומר.

"מה זאת אומרת?" היא לוהצת.

"עדיין חסר הכרה, " עונה קודי.

היא מעבירה את מבטה בינו לביני. "זה צפוי, בהתחשב בפציעות

שלו?"

"התשובה התקנית לשאלה הזאת היא שמצבו 'יציב', " אומר קודי.

"זאת לא תשובה, " היא אומרת.

"בדיוק, " אני אומר בצחוק מר ובולע אותו עם הקפה. "זה מה שאני

אומר כל הזמן, אבל יציב עדיף על לא-יציב, ללא

ספק."

"ואמילי?" היא שואלת. "מה הם אומרים על ההתקדמות שלה?"

"מצבה כמצופה מאדם מורדם, " אני אומר. "וזה כל מה שהיה להם

לומר לגביה, לפחות עד שהם יסיימו את הבדיקה הזאת."

"ובגלל זה אתה מתוח כמו קפיץ, " היא אומרת. "לא משנה מה יהיה

להם להגיד, אתה מוכרח לנוח קצת, שיין. אני יכולה להישאר פה הלילה

ולשבת עם אמילי בזמן שתישן כמה

שעות."

"שום דבר לא השתנה, " אני אומר. "אני רוצה שתתרחקי מזה ככל

האפשר."

היא מעבירה את מבטה ביני לקודי. "מתאונת הדרכים, " היא אומרת.

"כן, " אומר קודי ומביט בעיניה. "מתאונת הדרכים."

"זאת לא הייתה תאונת דרכים, " היא מתריסה, ומשהו עובר בין

השניים, משהו שצועק פרטיות ומעיד על בעיה אפשרית שאיני זקוק לה

כרגע.

"אני צריך את הניירת ההיא, ג'סיקה, " אני אומר, ניגש לבר שבו

ארגנתי לי פינת עבודה ומניח עליו את כוס הקפה שלי.

"כמובן, " היא אומרת ומצטרפת אליי, מסירה את התיק הגדול

מכתפה ומניחה אותו על הדלפק. "שנים-עשר מסמכים, " היא אומרת

ומניחה תיקייה על השולחן.

אני לוקח עט, פותח את התיקייה ומתחיל לכתוב את שמי. "תדאגי

ששליח ימסור אותם עוד היום כדי שכולם יחתמו עליהם, ואז תפעילי את הספירה לאחור. לכל משקיע יהיו שבעים ושתיים שעות לממן את חלקו ברכישת המתחם, אחרת הוא יהיה בחוץ."

"הבנתי." הטלפון שלה מצלצל, והיא שולפת אותו מתוך תיק היד שלה. "מייק רוג'רס. אין לי מושג איך הוא השיג את מספר הנייד שלי, אבל הוא כבר התקשר אליי שלוש פעמים מאז הבוקר." "תתעלמי ממנו," אני אומר כשאני מסיים לחתום על המסמכים וסוגר את התיקייה.

"ואם הוא יגיע למשרד?"

"תגדי לו שאני מנהל משא ומתן, שיעניק לכולנו ניצחון כלכלי, ושאצור איתו קשר בקרוב."

הדלת מזמזמת, ואני מיד קם ומביט במיטה של אמילי מתגלגלת לתוך החדר. "תשלחי את המסמכים האלה," אני פוקד על ג'סיקה, וכבר צועד לעבר צוות האחיות של אמילי, שמחזירות את המיטה שלה למקום. "מה מצבנו?" אני שואל ונעמד למרגלות המיטה. "הרופא מיד יגיע לדבר איתך," מבשרת לי אחת האחיות. "תגדירי 'מיד', אני אומר."

"ברגע זה." אני מסתובב לעבר הרופא שצועד לקראתי. "ויש לי חדשות טובות. הלחץ התוך-גולגולתי הולך ופוחת. אנחנו מעירים אותה." אני לא מסוגל לתאר את גל ההקלה שגואה בי באותו הרגע, זה כאילו שנתיבי האוויר שלי משתחררים ואני יכול לנשום שוב. "איך מעירים אותה? מה הצעד הבא?"

"נפחית בהדרגה את מינון התרופות שלה ואת התמיכה שהיא מקבלת ממכונת ההנשמה," הוא אומר. "אנחנו מקווים שבערב כבר נוכל להסיר את צינורית ההנשמה."

"מתי היא תהיה מודעת לסביבה?"

"זה לא יקרה בבת אחת, זה תהליך," הוא אומר. "אפילו כשהיא תיראה ערה, רוב הסיכויים שהיא תהיה מטושטשת ולא באמת תדע מה קורה סביבה."

"אנחנו בטוחים שהיא תתעורר?"

"אני יודע שאתה מודאג, בן, " הוא אומר. "ובמקרים של פגיעה מוחית אף פעם אי אפשר להיות בטוחים, אבל אני מצפה לטוב. וגם לך כדאי." הוא מביט באחת מהאחיות, מורה לה להפחית את מינון התרופות והחמצן של אמילי ומחזיר את מבטו אליי. "אני אהיה בבית החולים כל היום. אני אטפל בה." הוא טופח על כתפי ועושה את דרכו לעבר הדלת.

קודי תופס את מקומו לצדי. "קיבלתי אישור שאני יכול לחזור לחדר של אחיך, תרזה כבר שם. אם תצטרך אותי, אני במרחק צעקה." הוא מתרחק מבלי להמתין לתשובה שלא עמדתי לתת לו, ואני מתרכז באמילי וממתין בקוצר רוח שהאחיות יזוזו מדרכי ואוכל להתיישב לידה.

ברגע שהן הולכות, אני כבר לצדה, מושך את ידה לתוך ידי. "הגיע הזמן לחזור אליי, מתוקה. אני צריך שתחזרי אליי עכשיו." אני רוכן מעליה ונושק ללחייה, ואז חוזר על מה שאמרתי לה במשך ימים: "אני זקוק לך, אמילי. אני אוהב אותך."

הזמזום של הדלת מרעיש, ואני מרים את ראשי אל סת', שצועד לקראתנו ונראה מוכן לעבודה בחליפה אפורה ובעניבה תואמת, ולסתו קפוצה בנוקשות. "יש לנו בעיה."

"לא עכשיו," אני אומר. "עכשיו אנחנו מעירים את אמילי."

"מייק רוג'רס נמצא בלובי," הוא מכריז ועוצר למרגלות המיטה.

"איך מייק רוג'רס יודע שאנחנו כאן?"

"אני יכול רק לנחש שהוא עקב אחרי ג'סיקה. בשורה התחתונה: הוא

כאן. הוא בלובי הראשי, והוא מתעקש לפגוש אותך."

ככל שהייתי רוצה לומר לאיש ללכת, סגירת העסקה שתפצל את החברה תאשר לי שכשאמילי תתעורר, אוכל להבטיח לה שהמצב עומד להשתנות. אני מכריח את עצמי להרפות מידה של אמילי וקם על רגליי.

"תישאר עם אמילי," אני פוקד על סת', ולא ממתין לתשובתו.

להוט לשים קץ לשותפות העסקית עם מייק רוג'רס — בעיה שעליי להתמודד איתה עוד היום — אני מקיף את המיטה וצועד אל הדלת, יוצא למסדרון, ומיד עושה את דרכי לעבר המעליות. ברגע שאני לוחץ על כפתור המעלית, הדלתות נפתחות, ואני מתפלא לראות את מייק עומד

לפניי, היות שאין לו אישור לעלות לקומה הזאת.

"שיין," הוא פונה אליי, וקולו נוקשה כמו לסתו המוצקה.

אני לא מברך אותו לשלום או שואל כיצד הוא הגיע לכאן. אין לי שום בעיה להישאר קרוב לאמילי ולדרק, אז אני לוקח צעד לאחור ומאפשר לו לצאת למסדרון. הוא יוצא מהמעלית, לבוש בחליפה יקרה מחויטת בצבע חום בהיר שאני לעולם לא הייתי בוחר, אבל ככלות הכול, אין הרבה דברים ששנינו תמימי דעים לגביהם.

"אני צריך לשוחח עם אבא שלך לפני שאחתום על הניירת הזאת," הוא אומר.

"אבא שלי בגרמניה והשליטה עברה אליי על פי חוק."

"די עם הבולשיט הזה," הוא אומר. "מה אתה עושה כאן בבית החולים אם הוא בגרמניה?"

לפתע הכול ברור. "אתה לא יודע."

"מתברר שיש הרבה דברים שאני לא יודע. בגלל זה אבא שלך ואני —

"

"דרק ואמילי היו מעורבים בתאונת דרכים ביום ראשון בלילה," אני אומר.

עינינו נפערות. "מה? לכל הרוחות. כמה קשה הם נפגעו?"

"קשה. ההורים שלי לא יודעים, והם גם לא ידעו עד שאוכל לספר להם שדרק שב להכרה. כך שעליך לסתום את הפה בזמן שאתה קושר קשר עם אמא שלי להרוס את אבא שלי."

"אני לא קושר קשר עם אמא שלך."

"לא, אתה רק מזיין אותה," אני אומר. "כמובן. הכול ברור." אני ממשיך הלאה. "אם יש משהו שרצית לדעת על ההצעה שנתתי לך, תשאל אותי. אבא שלי לא יודע שיש הצעה בכלל."

הפתעה מבזיקה בעיניו. "ואם הוא יתנגד?"

"העסקה כבר תיסגר."

"למה אתה נותן לי את החלק הרווחי ביותר בחברה?"

"רכישה ומכירה ברווח רווחיות בשבילי. ואני יוצא מהעסקה הזאת עם רווח על חלקי בחברה. אני משאיר לך אימפריה. בעל קבוצת הכדורסל

שמושל בתעשיית התרופות. וכשאבי יתאווש, והוא אכן יתאווש, הוא עוד יחזיק בחטיבה שהוא אוהב ושהקים — קרן הגידור. ובאמא שלי. הוא יחזיק גם באמא שלי. תחתום על העסקה, מייק. כולם יוצאים ממנה מנצחים, ושנינו אוהבים לנצח." הוא בוחן אותי רגעים ארוכים, ואז מכניס יד לכיסו ומוסר לי מעטפה. "החזרה," הוא אומר, "ואני אבטל את התביעה לפני סוף היום." "ואמא שלי?"

"לא דיברנו כבר שבועות, וגם לא נדבר."

הייתי מבקש שיבטיח לי, אבל בכל מקרה לא הייתי סומך על המילה שלו. התיקיה שיש לי עליו, לעומת זאת, שמלאה בדברים מכוערים שוודאי יסיתו את אמי נגדו — היא כבר סיפור אחר. אני לוקח את המסמך מידו ופותח את פי כדי לדבר, כשהקולות מאחורינו מתגברים, ומין אזעקה מתחילה להרעיש. אין לי מושג למה, אבל הצלילים מכים בי כמו סכין בחזה. אני מסתובב לעברם, ואם כי איני רואה או יודע מה קורה, אני שומע הכול. מרגיש הכול. אימה. פחד. תחושה מבשרת רעות. אני מתחיל לרוץ לעבר האגף הפרטי שממנו זה עתה יצאתי, מפני שאני יודע, אני פשוט יודע שהמוות הגיע לתבוע לעצמו חיים, והוא לא יעזוב בלי אחד מהאנשים שאני אוהב.

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת מארז 'כסף מלוכלך' לחצי כאן